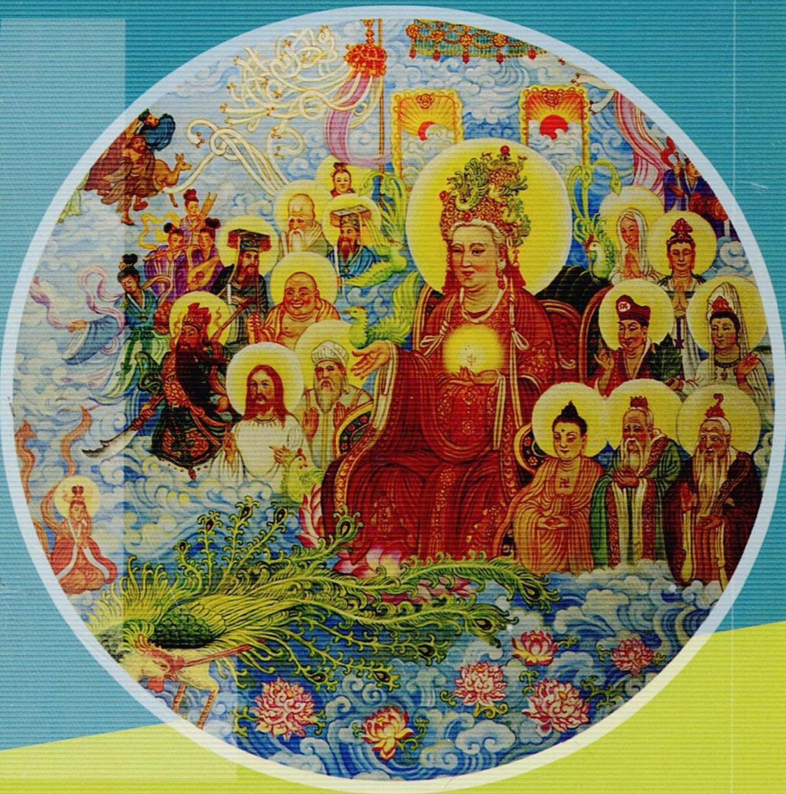
พระโอวาท
อนุตตรธรรมมารดาสิบบัญญัติ

老中訓子十誡

ศุภนิมิต - แปลและเรียบเรียง

พระโอวาท อนุตตรธรรมมารดาสิบบัญญัติ ศุภนิมิต - แปลและเรียบเรียง

พระโอวาท

อนุตตรธรรมมารดาสิบบัญญัติ

老中訓子十誡

ศุภนิมิต - แปลและเรียบเรียง

พระโอวาท

อนุตตรธรรมมารดาสิบบัญญัติ

ศุภนิมิต แปลและเรียบเรียง

ผู้จัดทำ
ศุภนิมิต
นายวีเกียรติ มารคแมน 王日彦
นายปรีชา อัศวกาญจนา 馬崇竹
นางสาวชลาลัย วงศ์วิญญูตระการ 黃寶川

สำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต
23 ซอย 44 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด
กรุงเทพฯ 10700
โทร. 0-2883-0620, 081-613-7550
โทรสาร. 0-2883-0621

ไท่ถงธรรมสถาน
19 หมู่ 9 บ้านเขาพระ ตำบลกลางดง อำเภอปากช่อง
จังหวัดนครราชสีมา 30320
โทร. 081-613-7550
Call Center 08-6060-1116
http://www.taitong.info
Email : taitongbook@hotmail.com
Line ID : veekiatmarkman
ธนาณัติสั่งจ่ายในนาม
คุณวีเกียรติ มารคแมน ป.ณ. กลางดง 30320
สงวนลิขสิทธิ์ในการจัดพิมพ์ตามพ.ร.บ.การพิมพ์
พิมพ์ที่ ที.เค. พริ้นติ้ง จำกัด
เลขที่ 12 ซ.กรุงเทพกรีฑา 8 ถนนกรุงเทพกรีฑา
แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพฯ 10240

จากผู้เรียบเรียง

"พระโอวาทอนุตตรธรรมมารดาสิบบัญญัติ" ข้อความดั้งเดิมในภาคภาษาจีน พระอนุตตรธรรมมารดาได้โปรดประทานเป็นพระอักษรให้ปรากฏขึ้นในกระบะทราย ด้วยกลอนสัมผัสอันไพเราะรื่นหู ทุกบททุกตอนเป็นพระอักษรลึกล้ำคำคม ด้วยความหมายที่แยบยลจนไม่อาจหยั่งได้ทั้งหมด

ข้าพเจ้าอาจเอื้อมกราบขอประทานถอดความเป็นภาษาไทยด้วยใจรักและเทิดทูนบูชา โดยมิคำนึงว่าปัญญาและการศึกษาของตนไม่อยู่ในฐานะที่จะทำได้ แต่ด้วยเจตนาต้องการให้เพื่อนผู้ศึกษาปฏิบัติธรรมด้วยกันที่ไม่รู้ภาษาจีน จะได้มีโอกาสสัมผัสซาบซึ้งต่อพระโอวาทของพระแม่องค์ธรรมบ้าง เท่าที่ความเข้าใจของข้าพเจ้าจะถ่ายทอดให้ได้

จึงหวังว่า เพื่อนผู้ปฏิบัติบำเพ็ญทั้งหลาย จะได้เห็นสาระในข้อความเป็นสำคัญ หมั่นอ่านทบทวนหลาย ๆ ครั้ง จนเกิดความเข้าใจพิจารณาได้ลึกซึ้งกว่าถ้อยคำที่ข้าพเจ้าถอดความไว้ เพื่อเจริญปัญญาสำหรับตัวท่านเอง อีกทั้งขอให้เป็นการไถ่โทษในความบกพร่องของข้าพเจ้าที่มีต่อหนังสือเล่มนี้ในทุกประการด้วย

กราบขอบพระคุณ

สารบัญ

老中訓子十誡

ประทานมาเมื่อ
วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖
ปีมะเส็ง
ตรงกับวันที่ ๗ เดือนสิงหาคม
พุทธศักราช ๒๔๘๔
ณ พุทธสถาน จงอี

1

◆เย็นพระพายชายพัด มาตรงหน้า
มงคลเมฆาอ่อนละไม ในอ้อมอก
เป็นก้อนกลุ่มหุ้มทอง ส่องภพ
พระฯจากนภา ช้าช้า มาสู่ดิน

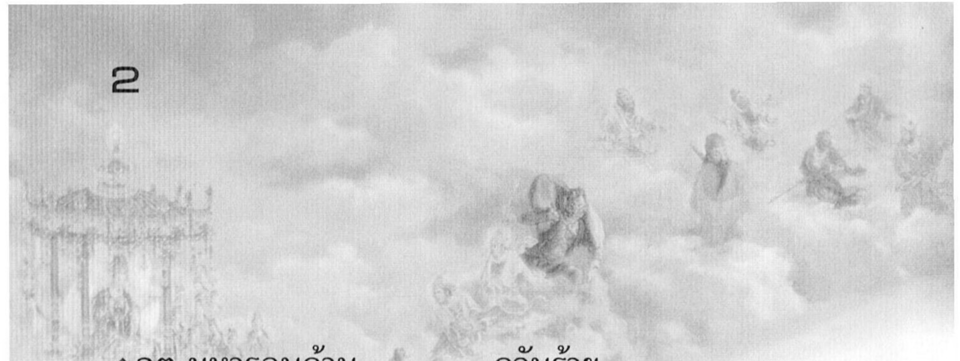
เราคือ

諸天神聖 (จูเทียนเสินเซิ่ง)
พระพุทธะอริยะทั่วทุกสากลโลก
จากทิพย์สถานสู่พุทธตำหนัก
พร้อมกันสนองพระบาทพระแม่องค์ธรรม
คารวะพระแท่นที่ประทับ
กำชับให้ทุกคนอยู่ในความสงบ
รอคอยพระโอวาทด้วยจริงใจ
เราจะพักไว้ เจ้าทั้งหลายอย่าได้เอ็ดอึง

ฮา ฮา[1] พัก

---

[1]ฮา ฮา เป็นเสียงสรวลของพระองค์ฯฝ่ายบุ๋น หรือฝ่ายบุญฤทธิ์

◆จตุ มหารอบด้าน ควันร้าย
โลก เกิดพิบัติภัย ต่อเนื่อง
บาล ช่วยด้วยเบื้องบน ทรงคุ้ม
โปรด ฟื้นฟูถ่ายทอด รู้อนุตตร–ญาณตน

เราคือ

四大天王 (ซื่อต้าเทียนอ๋วง)
ท้าวจตุมหาโลกบาลทั้งสี่
พร้อมพระเทพฯ สถิตทั้งยี่สิบแปด
นำฝ่ายพระอัสนีฯ พระวายุ พระพยัคฆา พระนาคา
เป็นขบวนคุ้มพระบาทพระแม่องค์ธรรม
จากเบื้องบนสู่พุทธสถาน
กราบพระพักตร์แล้ว ยืนเรียงรายอยู่สองข้าง

ฮวา ฮวา[2]พัก

[2]ฮวา ฮวา เป็นเสียงสรวลของพระองค์ฯฝ่ายบู๊ หรือฝ่ายอิทธิฤทธิ์

◆**แปด** โป๊ยก่วยเก้าปราสาท เก็บหมด

มหา โลกร่วมขึ้น เรือธรรม

วัชร ร่างวาหก อมตะผล

ญาณ วัชระยืนยง พ้นทุกข์ นิรันดร์

เราคือ

八大金剛 (ปาต้าจินกัง)

แปดมหาวัชรญาณเทพฯ

คุ้มพระยุคลบาทฯ

จากแดนนิพพานมา

กราบคารวะพระผู้เป็นเจ้าแล้ว

มิต่อความใด

ฮวา ฮวา พัก

◆งีบหลับอยู่ ณ ประตูสวรรค์ ทักษิณ
ลืมสิ้นฤดูกาล วันผ่าน
พลันได้กลิ่นธูป กำยาน
ลืมตาเบิกกว้าง พลิกตัว

ถือไม้เท้าขึ้นขี่ กวางทิพย์
กระเรียนขาวก้าวย่าง ตามติด
หลังข้างอโก่ง เอวคด
ผมเผ้าโพลนขาว ดุจดั่ง เข็มเงิน

เราคือ

南極老仙翁 (หนันจี๋เหล่าเซียน-อง)
พระมหาพฤฒาชันษาแห่งทักษิณาลัย
นำเหล่าโป๊ยเซียน
สนองรับพระยุคลบาทฯ สู่บูรพาเขต
กราบคารวะแล้ว หยุดพู่กันหยกไว้

ฮา ฮา พัก

◆**หมื่น** ศาสนาพากัน เฟื่องฟู
นอกลู่เหล่ามิจฉา ว้าวุ่น
ปาฏิหาริย์แปลกประหลาด ดาษดื่น
เวทยันต์ยาวิเศษขลัง ต่างสำแดงกัน

พระ อริยะเทพพรหม **"ซื่อกุ้ยอู่ผัน"**[3]
เสด็จลงมาพร้อมกัน ยังโลก
ยุคที่สามงานใหญ่ ปลายกัป
เก็บงานขั้นสุดท้าย ถ่ายทอด ชี้ธรรม

โพธิ ญาณทางแจ้ง ปัญญา
สายทองหนึ่งหย่อนมา ช่วยชี้
ฉุดช่วยหญิงชาย ในโลก
คืนกลับกำเนิดต้น พุทธจิตล่วงพ้น ขึ้นเรือ เมฆา

---

[3]ซื่อกุ้ย 四貴 คือ พระอริยะโสดาสี่ระดับ
อู่ผัน 五盤 คือ อาณาจักรของญาณเทพทั้งห้า ที่สถิตตามลำน้ำ ป่าเขาฯลฯ

สัทธะ กว้างใหญ่ ไพศาล
ปัญญาญาณแยบยล วิสุทธิ์
บุญกุศลสร้างจาก ในโลก
อย่าพักช้าไว้ ได้ร่วมอรหันต์ กันทั่ว

เราคือ

萬仙菩薩 (อวั้นเซียนผูซ่า)
หมื่นพระโพธิสัทธะ
มาสู่พุทธสถาน
นำเหล่าเซียนเฝ้าพระบาท
กราบคารวะแล้ว ยืนเรียงสองข้างทาง

ฮา ฮา พัก

◆สอบเสร็จจากออก ตก ไปสอบเหนือ ใต้
สอบใครปัญญา หรือว่าโง่เขลา
สอบใครใจเบา หรือว่าเที่ยงแท้
แม้นหากรวนเร นิพพานไปยาก
ตำหนักพระฯ นี้ ชุมนุมน้องพี่
อย่ามัวงมงาย รีบตื่นเสียที
ผู้ใหญ่ผู้น้อย ให้รู้วินัย
ฟื้นฟู คุณสัมพันธ์
จรรโลงคุณธรรม ทั่วทุกสากลฯ

เราคือ

三天主考茂田師兄

(ซันเทียนจู่เข่าเม่าเถียนซือซยง)

องค์ประธานสอบสามโลก

ผู้อำนวยการ**เม่าเถียน**

เฝ้าอารักขาพระยุคลบาทจากฟากฟ้า

กราบคารวะพระแม่ฯแล้ว ถามว่า

น้องพี่คงสบายดี
ขอให้ต่างสงบไว้ เราจะมิกล่าวต่อไป

ฮวา ฮวา พัก

◆สัจธรรมล้ำลึก รู้ได้
ญาณในจิตญาณ ศักดิ์สิทธิ์
อาจารย์ชี้จุด แต่ต้น
พาน้องพี่หลุดพ้น โลกต่ำ โลกีย์

เราคือ

悟禪 (อู้ฉัน)
"อู้ฉัน" พระพี่เจ้า
นำเหล่าเซียนหมวดอักษร **"อู้"**
พร้อมกันอารักขาพระมารดา
จากอนุตตรวิสุทธา สู่พุทธสถาน
กราบคารวะแล้ว หยุดพู่กันหยกไว้

ฮา ฮา พัก

◆**เสริม** สร้างกว้างใหญ่ ทางธรรม
เร่ง นำโลกีย์ แปรเปลี่ยน
ใหญ่ ยิ่งกุศลไว้ ในโลก
นำ ทัพคนดีทั่ว คืนกลับ เวียงวัง

เราคือ

茂猛 (เม่าเหมิ่ง)
จอมทัพ "เม่าเหมิ่ง"
นำเหล่าเซียนหมวดอักษร **"เม่า"**
เฝ้าพระบาทฯลงมา
กราบคารวะพระแม่องค์ธรรมแล้ว มิเขียนให้มากไป

ฮวา ฮวา พัก

◆ **สอน ย้ำนำเก้ามหา** **มณฑล**[4]
กล่อม เกลาผู้คน **ทั่วหล้า**
โพธิ ทางแจ้ง **ปัญญา**
สัทธะ นำพาลอยล่อง **ท่องทั่ว จักรวาล**

เราคือ

教化菩薩 (เจี้ยวฮว่าผูซ่า)
พระโพธิสัตว์อนุศาสน์
นำเหล่าเซียนหมวดอักษร "เมฆ" (อวิ๋น)
เฝ้าพระบาทฯ ณ สถานอันเรืองรอง
กราบคารวะพระแม่ฯแล้ว มิร้อยเรียงความ

ฮา ฮา พัก

[4]เก้ามหามณฑล คือ ทั่วทั้งประเทศจีน

◆อัสนีบาตกราดก้อง พื้นภพ
ครันครบเทพพิทักษ์ รักษา
เฝ้ารับเสด็จพร้อมมนุษย์ เทวา
จอมทัพฯ ขุนพล พาพร้อม ใจกัน

เราคือ

雷部大帥 (เหลยปู้ต้าไซว่)

จอมทัพฟ้าฝ่ายอัสนีฯ

นำเซียนอัสนีฯ แปดฝ่ายร่วมกราบอารักขา
พระผู้เป็นเจ้าเสด็จสู่โลกโลกีย์
กราบคารวะแล้ว มิกล่าวให้มากไป

ฮวา ฮวา พัก

◆ธรณีสงบฟ้าสว่าง ตะวันใส
ปุณฑริกผ่องอำไพ ปรมัตถ์
พระทัยบรรพพุทธา เปลี่ยนโลก
พระฯ ต่างร่วมพายเรือ ด้วยเกื้อ การุณย์

เราคือ

地藏王菩薩 (ตี้จั้งอ๋วงผูซ่า)

พระพุทธธรณีกษิติครรภ์

เฝ้าพระยุคลบาทฯ สู่พุทธสถาน
กราบคารวะแล้ว มิกล่าวคำ

ฮา ฮา พัก

◆สุดที่จะร้อนรน กระวนกระวาย
ร้อนใจประกาศิต ไม่ผ่อนผัน
หญิงชายไหลตาม น้ำวน
รวดร้าวระงม ร้องไห้
ดูดูเวลาสุดท้าย ใกล้เข้ามา
พระฯบัญชา บัญชี
อาตมามิรู้ที่ ทูลผลงาน

เราคือ

濟公活佛 (จี้กงหัวฝอ)

อมตะพุทธะจี้กง พระสงฆ์วิปลาส อาจารย์ของเจ้า

เฝ้าพระมารดา ลงมาสู่พุทธสถาน
กราบคารวะพระองค์ฯแล้ว
ถามว่า เมธีศิษย์ทั้งหลายสบายดี
พระมารดาประทานพระโอวาท
จะต้องศรัทธาจริงใจ
กาลนี้ยามคับขัน ต้องตั้งมั่นทำจริง

มรรคผลคุณวิเศษ สร้างสำเร็จให้โดยไว
อาจารย์และศิษย์ จะพากันไป
กราบพักตร์ พระมารดา
ความปรารถนาของอาจารย์ ก็คือ การนี้

ฮา ฮา พัก

◆**ด่าน** เปิดญาณได้ ทางตรง
ศักดิ์สิทธิ์ แดนสูงส่ง มุ่งรุด
บริสุทธิ์ ใสสะอาด งามพร้อม
เจิดจ้า กุศลฉาย ให้ผ่าน โดยดี

เราคือ

關聖、 純陽 (กวนเซิ่ง ฉุนหยัง)
ท้าวสักกะเทวราชพร้อมห-ลวี่ต้งปินต้าเซียน
สองจอมเทพฯวินัยธร
เฝ้าพิทักษ์พระมารดาจากสุขาวดี สู่ตำหนักพระ
กราบคารวะพระแม่ฯแล้ว ยืนอยู่สองข้าง

ฮวา ฮวา ฮา ฮา พัก

◆มือถือของ้าวงู วาแปด
เคร่งครัดวินัย ไม่ไว้หน้า
ใครริยำทำชั่วช้า ละเมิด
เจอะข้าแล้วไซร้ ไม่รอด สักราย

เราคือ

法律主桓侯大帝、岳元帥

(ฝ่าลวี่จู่หวนโหวต้าตี้ เอวี้ยเอวี๋ยนไซว่)

จอมเทพฯวินัยธร มหาราชหวนโหว

พร้อมด้วยจอมทัพเอวี้ยเฟย

เฝ้าอารักษ์พระบาทฯ สู่พุทธสถาน

กราบคารวะพระแม่องค์ธรรมแล้ว ยืนอยู่สองฟาก

ฮวา ฮวา พัก

◆กระแสทะเลทุกข์ กระแสทะเลบาป
ไหลวกไหลเวียน ไม่เปลี่ยนกลับหัน
หย่อนเรือทอง พายเรือทอง เอกธรรมนาวา
แล่นรับทั่วหล้า ผิดจากนี้ ไม่มีเรือ

เราคือ

月慧菩薩 (เอวี้ยฮุ่ยผูซ่า)
พระโพธิสัตว์จันทรปัญญา
เฝ้ารับเสด็จฯพระแม่องค์ธรรม สู่พุทธสถาน
กราบคารวะแล้ว ไม่เขียนไข
ทุกคนสบายดี จะมิกล่าวให้มากไป

ฮา ฮา พัก

◆อนิจจาเภทภัย เจ็บปวดร้องไห้
อุทกภัยไหลล้น ท่วมท้นโลกา
เพลิงผลาญท่วมฟ้า โลกหล้าเป็นเถ้าขาว
อีกลมร้ายหฤโหด เทวาโอด ผีครวญคราง

เราคือ

南海菩薩 (หนันไห่ผูซ่า)
普賢菩薩 (ผู่เสียนผูซ่า)
文殊菩薩 (เหวินซูผูซ่า)
พระโพธิสัตว์กวนอิน
พระโพธิสัตว์สมันตภัทระ และ
พระโพธิสัตว์มัญชุศรี
พร้อมกันลงมายังมนุษย์โลก
กราบคารวะแล้ว มิกล่าวให้มากไป

ฮา ฮา พัก

◆ อยู่สุเหร่าฝึกจิตว่าง สว่างเปล่า
มิซึ้งเข้าจิตญาณ สวยใส
สวดคัมภีร์ยังคง เวียนว่าย
ให้กราบวิสุทธิ์อาจารย์ เร่งกลับนิพพาน บ้านเดิม

เราคือ

回教真神 穆罕默德

(หุยเจี้ยวเจินเสิน มู่หั่นม่อเต๋อ)

ศาสดาอิสลาม โมฮัมหมัด

เฝ้ายุคลบาทพระอัลลาห์
เสด็จสู่สถานอันศักดิ์สิทธิ์
กราบคารวะแล้ว หยุดไว้ไม่กล่าวต่อไป

ฮา ฮา พัก

◆คืนชีพบนไม้ กางเขน
ยิวเริ่มศาสนาแยบยล ลึกล้ำ
ไบเบิ้ลเผยจุดญาณ นัยอยู่
คนไม่รู้ได้แต่ร้อง แซ่ซ้อง กลอนเพลง

เราคือ

耶穌基督 (เอียซูจีตู)

เยซูคริสต์

เฝ้าพระผู้เป็นเจ้า สู่บูรพาแดน
คารวะภาวนาแล้ว หยุดไว้ไม่ว่าความ

ฮา ฮา พัก

◈พระฯ แห่งหุบเขา ไม่ตาย
แฝงกายในโพรง วิเศษ
เรียกชื่อขานไข มิใช่เต๋า[5]
แม้ห้าพันคำคุณธรรมคัมภีร์[6] ยากที่ จะแจกแจง
จงเร่งกราบพระกงฉัง คืนต้นกำเนิด ก่อนเกิดกาย

เราคือ

太上老君 (ไท่ซั่งเหล่าจวิน)
อมตะอริยปราชญ์เหลาจื่อ
เฝ้ารับพระยุคลบาทสู่พุทธสถาน
กราบคารวะแล้ว มิกล่าวต่อไป

ฮา ฮา พัก

---

[5]เต๋า 道 (เต้า) คือ ธรรมะ ในที่นี้หมายถึง ภาวะของชีวิตจริงที่อยู่ในกายสังขาร

[6]คุณธรรมคัมภีร์ คือ เต้าเต๋อจิง 道德經 ของพระศาสดาเหลาจื่อ 老子 มีอักษรห้าพันคำ

◆โพธิสัทธะปัญญา สวาหะ
ปรมัตถญาณ อมิตา
ความว่างแท้มิใช่ไม่มี ธรรมไร้ธรรม
ความเป็นอยู่อย่างนั้น มันเป็น เช่นนั้นเอง

เราคือ

西天如來 (ซีเทียนหยูไหล)

พระยูไลสัมมาสัมพุทธเจ้า

เฝ้าพระอนุตตรธรรมเจ้า สู่พุทธสถาน
กราบคารวะแล้ว พักไว้

ฮา ฮา พัก

◆เจนจบหลักธรรมวิเศษ ลึกล้ำ
ละกามกิเลส รู้สัจจะ
รู้เทพพรหมดินฟ้า เจนจบ พอดี
รู้สติ สงบ สมาธิ พิจารณ์ รู้ดั้ง เดิมมา

เราคือ

大成至聖 (ต้าเฉิงจื้อเซิ่ง)

บรมครูจอมปราชญ์ขงจื่อ

เฝ้าพระยุคลบาทฯ สู่พุทธสถาน
กราบคารวะพระผู้เป็นเจ้าแล้ว หยุดพู่กันหยกไว้

ฮา ฮา พัก

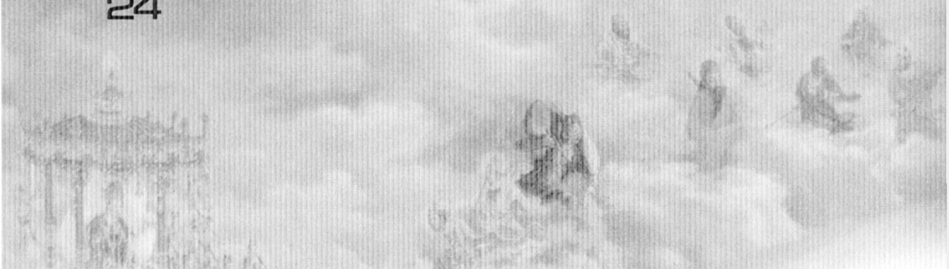

◆ธงทิวยุคขาวขึ้นสู่ท้องฟ้า
ไม้ดอกสีขาวโปรยปรายทั่วหล้า
ทางคืนกลับคือด่าน **“หยาง”** โอฬาร
ฟื้นฟูจริยวัฒนธรรมงามสง่า
อบรมชาวโลกจากภาคพื้นใจกลาง
สามโลกพระศรีอาริย์ทรงสิทธิ์
บัญชาวิถีธรรมถ่ายทอดโดยทั่ว
อาจารย์และศิษย์ร่วมเก็บงาน
ช่วงกาลสุดท้ายกลมกลืน

เราคือ

白陽教主儒童金公
(ไป๋หยางเจี้ยวจู่หยูถงจินกง)
พระศาสดายุคขาว พระศรีอาริยเมตไตรย
ติดตามพระยุคลบาท มายังพุทธสถาน
กราบคารวะพระมารดาแล้ว หยุดพู่กันหยกไว้

ฮา ฮา พัก

◆เมฆมงคล ลอยตาม อร่ามศรี
พระแท่นที่ จากฟ้า ลงมาลิ่ว
กุมารสอง โบกพัด พอลมพลิ้ว
พระเรื่อยลิ่ว เสด็จตรง ลงโลกา

เราคือ

雲寶 (อวิ๋นเป่า)

สองพระกุมาร

ตามเสด็จพระแม่องค์ธรรม ลงมายังตำหนักฯ
กราบคารวะแล้ว นิ่งฟังพระฯโปรดความ

ฮิ ฮิ[7] พัก

---

[7]ฮิ ฮิ คือ เสียงสรวลของพระองค์ฯน้อย ๆ

◆คิดถึงลูก แทบขาดใจ
สุดอาลัย พูนเทวษ
วิมานเขต อ้างว้าง
เทพเซียนต่างส่ง ลงมาสิ้น
ด้วยถวิล ช่วยพระบุตร
อนิจจา ลูกหลับหลง
เฝ้าระทม พระแม่เฒ่า
มาช่วยเจ้า เปลี่ยนโลกีย์
เขียนวจี ด้วยสายเลือด
รำพันเกือบ เป็นหมื่นแสน
ผลตอบแทน เจ้าไม่ฟัง

เราคือ

無皇上帝萬靈真宰

(อู๋หวงซั่งตี้อวั้นหลิงเจินไจ่)

อนุตตรพระธรรมเจ้า

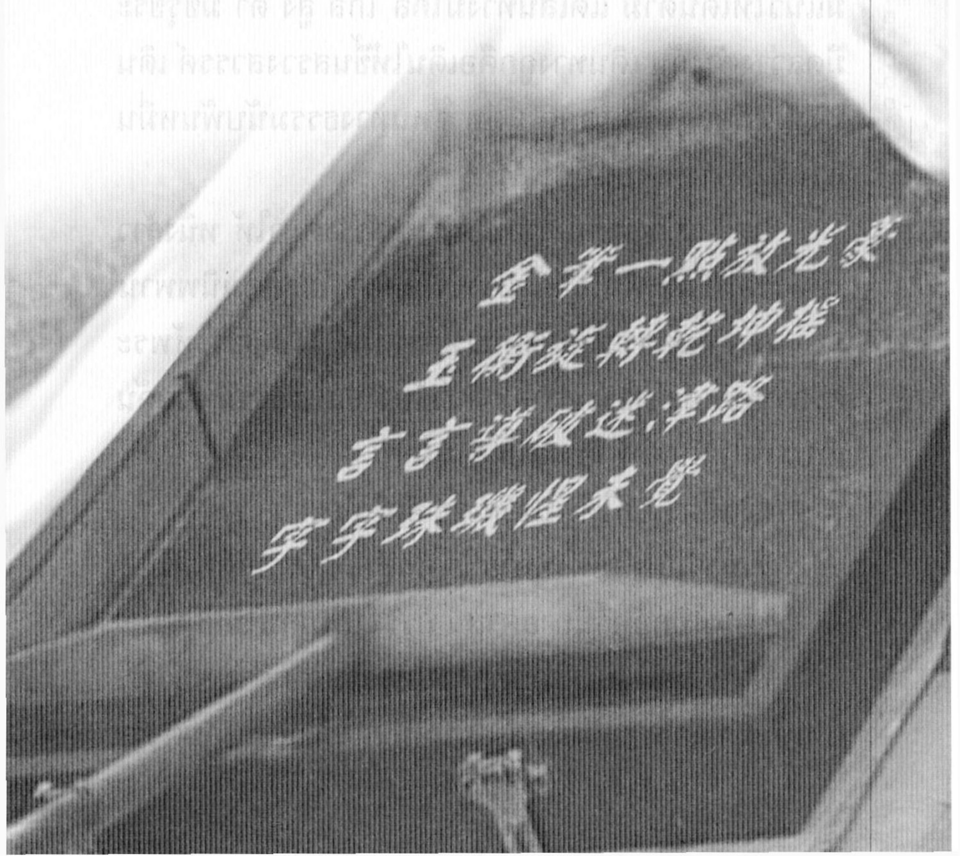
พระผู้เป็นเจ้าแห่งญาณทั้งมวล

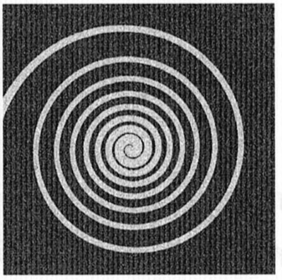
นำพระพุทธาทั้งหลาย มาพบพระบุตรเจ้า
ลูกทั้งหลายจงยืนนิ่ง สดับให้สบายใจ
โอวาทของแม่ในวันนี้
เตือนสติลูกที่ยังหลง
ทั้งสามคุณเจ้าร่างองค์
สงบสักครู่รอสั่งความ
จะเริ่มด้วยคำนำ
แล้วจึงตามด้วยโอวาท

พัก

บทนำ

พู่กันทอง จรดวาง สว่างพลัน
วนพู่กัน สั่นสะเทือน ทั้งดินฟ้า
ทุกคำเตือน จะชี้ทาง ต่างหลงมา
พระวาจา ช่วยให้ตื่น จากนี้ไป

อันว่าธรรมะนั้นเปรียบได้ดังหนทาง จำต้องมีลู่มีแนวให้เดินตาม แต่เส้นทางมีใกล้ ไกล สูง ต่ำ มีขรุขระมืดสว่างต่างกัน เดินทางถูกคือเดินให้ขึ้นสรวงสวรรค์ เดินทางผิดคือลงนรกมืดมิด แต่ทว่าหนทางธรรมนับพันหมื่นล้วนมิใช่ทางตรงอันฉับพลัน

บัดนี้ แม่จึงหย่อนสายทองทางสู่สวรรค์มาให้ หนึ่งก้าวให้บรรลุไป ล่วงพ้นโลกีย์รูปาวจรโลกต่ำ คืนสู่แดนนิพพาน

กาลนี้ยุคขาวได้เข้าเกณฑ์กำหนด จึงบัญชาให้พระศรีอาริย์ปกครองธรรมกาล กงฉังรับงานแพร่ธรรม ร่วมกันเก็บงานในขั้นสุดท้าย กอบกู้สามโลก

ช่วยสัตว์โลกให้พ้นจากวายุ อัคคีภัย

รวบรวมศาสน์ทั้งหลาย ให้คืนสู่หลักธรรมเดียวกัน

ชุมนุมทุกลัทธินิกายศาสน์ บรรจบพบกันในยุคสาม

บัดนี้ วิถีธรรมได้ถ่ายทอดไปทั่ว เริ่มจากต่างเผยแพร่เป็นต้นมา นักธรรมมีมากมายนับหมื่นแสน แต่ที่ปฏิบัติจริง

โดยศรัทธา กลับหาได้ยากดังดาวรุ่งยามฟ้าสาง ยากจะหาบุคลากรเช่นเสาเอกหลักใหญ่ที่ยืนหยัดได้ช่วยค้ำฟ้า

แม่มองดูบุตรพุทธาทุก ๆที่ ส่วนมากมีแต่เกียจคร้าน จะมีก้าวหน้าบ้าง แต่หาแกร่งกล้ามุมานะโดยแท้ไม่

ระยะนี้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้ให้โอวาทอยู่บ่อยครั้ง โดยหวังให้ลูก ๆรู้จักตั้งปณิธานอันยิ่งใหญ่ เพราะลูกทั้งหลายไม่สำรวมกาย วาจา

เคยตั้งปณิธานไว้แต่ไม่ทำตาม

อนิจจา เช่นนี้ น้ำตาของแม่จึงไหลเป็นสายเลือด ยิ่งรวดร้าว

วันนี้จึงประทับ ณ พุทธสถาน “จงอี” เพื่อเขียนโอวาทไว้เตือนใจพุทธบุตรหญิงชาย ให้เร่งรุดทำจริง เสี้ยวหนึ่งของเวลามีค่ายิ่งกว่าทอง สูญเสียโอกาสดี ล่วงหมื่นปียังเสียใจ ขอจงได้ใคร่ครวญ

แม่ให้โอวาทวันนี้ มีความนัยไกลกว้าง หวังให้พุทธบุตรได้ศึกษาสำนึก

หนังสือนี้อยู่ ณ ที่ใด สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายจะคุ้มครอง ใครข้ามกรายไม่นอบน้อม เภทภัยจะใกล้ตัว

เขียนแล้วจงจัดพิมพ์เป็นหลักธรรมนิรันดร เพื่อเล่าขานเรื่องกาลข้างหน้า อีกความเบื้องหลังอันวิเศษ

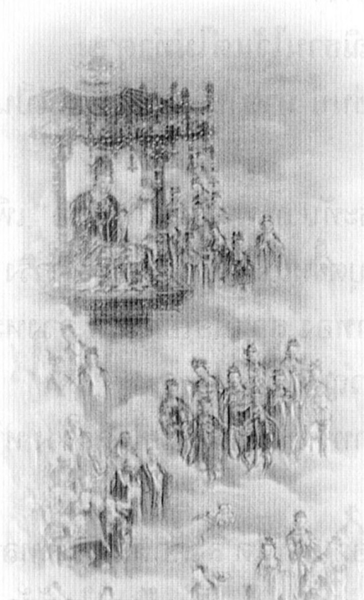
อย่าเก็บไว้ไม่เอื้อเฟื้อ จงแผ่เผื่อไปให้เกิดคุณ

หวังว่าพุทธบุตรจะทำจริง ให้รู้แจ้งจิตญาณตนแล้ว จงพากันคืนกลับยังดินแดนอันศักดิ์สิทธิ์

ลูกคงทำจริงดังแม่หวังตั้งใจ

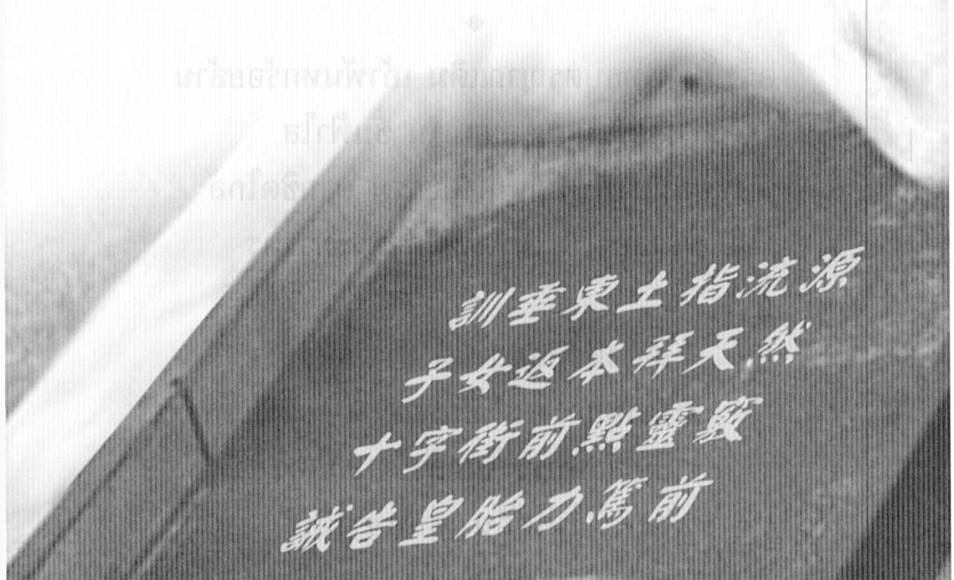
ที่จบนี้คือคำนำ จะพักการเขียนไว้สักครู่ จะเขียนใหม่ให้ข้อความ

พัก

นำบทข้อหนึ่ง

ไว้โอวาท ยังโลกหล้า ให้รู้ที่มาสืบสาย
ลูกทั้งหลาย จะคืนกลับ จงน้อมกราบ "เทียนหยาน"
กลางทางแยก สี่แพร่ง จุดญาณทวาร
เป็นคำขาน เตือนพุทธบุตร ให้รุดเดิน

เทียนหยาน คือ พระอริยนามของพระพุทธบรรพจารย์ธรรมชาติ
เทียนหยาน เป็นพระภาคหนึ่งของอมตะพุทธะจี้กง
ด้วยพระอนุตตรโองการบัญชา รับพระภาระโปรดสามโลกเฉพาะกาลในยุคนี้

1

เตือนพุทธบุตร หยุดฟังต้นกำเนิด ที่เกิดมา
พู่กันพา เผยความนัย ของเบื้องบน
ในครั้งนั้น ดินฟ้ายัง คละเคล้าสับสน
ไม่มีคน เป็นอากาศธาตุ ดวงกลมโต

◆

ครั้งนั้น พุทธบุตรญาณเดิม เก้าพันหกร้อยล้าน
อยู่ร่วมกัน สุขสมาน ชั้นฟ้าใส
เซียนน้องพี่ กับแม่องค์ธรรม ตามชิดใกล้
ร่วมล่องไป ไม่ห่างองค์ พระมารดร

◆

สุขาวดี ที่สุขศานต์ สำราญเล่น
มังกรหยก หงส์เป็นพา- ห-นะศรี
ไม่กลัวหนาว ไม่กลัวร้อน มีเสรี
วิสุทธี ไม่โต้กัน เช่นหยางอิน[1]

◆

[1]**หยางอิน** 陽陰 คือ ภาวะโต้ตอบประจันกัน เช่น
หยาง คือ ฟ้า บุรุษ ใส สว่าง ปลอดโปร่ง ดีงาม ฯลฯ
อิน คือ ดิน สตรี ขุ่น มืด อับทึบ เลวร้าย ฯลฯ

เมื่อมีเวลา ก็เที่ยวชม ภิรมย์ทัศน์
ยามข้องขัด เล่นหมากรุก ดีดเพลงขิม
ผลท้อทิพย์ สุธารส เราได้กิน
เหยียบเมฆบิน ด้วยเกือกทิพย์ เสื้อผ้าเซียน

◆

อนุตตรฯ เป็นอมตะ แดนศักดิ์สิทธิ์
มีพลังฤทธิ์ เกิดสร้างสรรค์ แต่สงบ
เมื่อเข้าเกณฑ์ "**หนึ่งชวด**" เวลาครบ
แม่ฯจึงกำหนด ให้เจ็ดพระพุทธา คุมฟ้าดิน

◆

หมื่นแปดร้อยปี ต่อมาจึงมี ฟ้าอันใสสด
ถึง "**สองฉลู**" ตามกำหนด แผ่นดินจึงพร้อมได้
ธาตุเบาใส กลายเป็นท้องฟ้า ดาวกระจาย
ขุ่นข้นกลาย เป็นแผ่นดินภูเขา ธารทะเลบึงฯ

◆

เข้าสามขาล ดินคู่ฟ้า ตะวันเดือนสลับสว่าง
บวกอินหยาง อากาศก่อ เกิดสิ่งสรรพ์
อนุตตรฯ คุณวิเศษ ของจักรวาล
แยกนิพพาน พรหม ทิพย์ โลกีย์ มีหญิงชาย

◆

อนุตตรฯ เป็นนิพพาน อันสงบ
ชั้นเทวภพ มีแปรเปลี่ยน เวียนเคลื่อนไหว
โลกโลกีย์ เป็นสมมุติเทพฯ เพศหญิงชาย
สิ่งทั้งหลาย ใต้ฟ้านี้ มี **"หยาง-อิน"**

◆

ธรรมคือหลัก หลักคือธรรม มีพลังสร้าง
เป็นความว่าง แต่ศักดิ์สิทธิ์ วิเศษล้ำ
เกิดจากหนึ่ง แล้วต่อเนื่อง กันตามตาม
เป็นสองสาม จนมากมาย หลายหมื่นพัน

◆

ทุกสิ่งเกิดจากหนึ่ง แล้วจึงกลาย หลายหมื่นแสน
จนจบแดน จากไม่มี จนมีถ้วน
ความลี้ลับ วิเศษเหลือ เหนือกระบวน
ไม่อาจถ้วน อธิบาย แม้เทพไทผู้จบเจน

◆

เมื่อพร้อมที่ มีดินฟ้า สารพัด
แต่ยังขาด มนุษย์หญิงชาย ในโลกหล้า
จำใจแม่ฯ ซึ่งเป็นพระ ธรรมมารดา
ต้องสละให้ ลูกลงมา เป็นหญิงชาย

◆

ส่งพุทธบุตร รุดเกิดกาย หลายคราครั้ง
ลูกไม่ยั้ง อยู่พัฒนา โลกาถิ่น
แม่ฯจำต้องเสก สุราโลหิต หลอกให้กิน
มอมเมาสิ้น บุตรพุทธา ณ “เชิงผาไตร”[2]

◆

แล้วเสกสร้าง สระเซียนใหญ่ ให้ลงสรง
ลักเครื่องทรง ที่ถอดวาง ห่างหายหนี
พอสร่างเมา ลูกเหลียวหาแม่ฯ ไม่เห็นมี
ทั้งเกือกเสื้อ วางอยู่ดีดี ก็หายไป

◆

แม่ฯรวดร้าว เมื่อยินเสียงลูก ระงมหา
ลูกจงมุ่งหน้า ตะวันออก[3]เถิด อย่าตามหมาย
หากแม่ฯคืน เสื้อเกือกทิพย์ แก่ลูกไป
หรือจะมีใคร ยอมอยู่พัฒนา โลกากัน

◆

ครั้งนั้นลูกจึงหา ใบไม้ใช้คลุมร่าง ป้องกันหนาว
หิวกระหายเข้า กินลูกสน ลำธารน้ำ
พุทธบุตร ใจจะขาด ต่างครวญคร่ำ
“เมื่อไรนำ ลูกกลับเบื้องบน แม่ฯบอกที”

◆

แม่ฯตอบว่า “ยุคสามกำหนด โปรดครั้งใหญ่”
แม่ฯจะจดหมาย มาถึงพุทธบุตร ฉุดพวกเจ้า
ลูกต่างยัง คลางแคลงใจ เฝ้ารบเร้า
รับปากเจ้า แม่ฯจึงเขียนประกัน ให้ลัญจกร

◆

จากนั้นพุทธบุตร ก็ท่องไป ในแดนโลก
หญิงชายปก ครองโลกา เริ่มพันธุ์เผ่า
ลูกกับแม่ฯ ต้องจากกัน ด้วยความเศร้า
จากนั้นเจ้า ก็เริ่มทุกข์ ถูกเคี่ยวกรำ

◆

จนบัดนี้ นานนับได้ หกหมื่นปี
คิดถึงที่ ลูกทุกข์กรำ ช้ำใจแม่ฯ
ได้กำหนด แม่ฯจึงให้ ธรรมปรกแผ่
ให้พุทธาแท้ สามพระองค์[4] ลงเก็บงาน

◆

ที่บอกเล่า กล่าวขานถ้วน ล้วนความจริง
หวังอย่างยิ่ง พุทธบุตร รุดขอวิถีฯ[5]
ยึดสายทองแม่ฯ ตามกลับมา อย่ารอรี
ไม่ตื่นเสียที ตกทะเลทุกข์ จะเนิ่นนาน

◆

กล่าวถึงตรงนี้ แม่ฯแสนที่ จะอาดูร
จึงขอพักไว้ สักครู่ใหม่ จะไขความ

พัก

[2]**เชิงผาไตร** คือ เชิงเขาซันซันพอ 三山坡 ซึ่งเป็นจุดแบ่งแยกที่พุทธญาณเดิม จะจุติลงเกิดกายในโลกมนุษย์

[3]**ตะวันออก** คือ โลกมนุษย์

[4]**สามพระพุทธา** : พระศรีอาริยเมตไตรย 彌勒祖師 (หมีเล่อจู่ซือ)
พระบรรพพุทธาธรรมชาติ 天然古佛 (เทียนหยานกู่ฝอ)
พระโพธิสัตว์จันทรปัญญา 月慧菩薩 (เอวี้ยฮุ่ยผูซ่า)

[5]**วิถี** : วิถีจิต อนุตตรธรรม

นำบทข้อสอง

อนุตตรวิถี ทอดถ่าย สายศักดิ์สิทธิ์
บัญชากิจ พุทธาสาม เก็บงานหลัง
ใครไม่ขอ องค์ "เทียนหยาน" โปรดหนทาง
หากพลาดพลั้ง ไม่เกิดกาย หลายกัปกัลป์

2

จะขอเตือน บุตรพุทธา ตั้งหน้าฟัง
จงระวัง ในยุคนี้ มีภัยมหันต์
ถึงคราวสิ้น แผ่นดินฟ้า ชะตากาล
แม่ฯสงสาร มิให้ลูก ถูกทำลาย

◆

หย่อนสายทอง เริ่มวิชญูกาล[1] จุดสว่างทางปัญญา
ทั่วดินฟ้า อนุตตรธรรม นำแพร่หลาย
ศรีอาริย์ครอง ธรรมกาล รวมศาสน์ไว้
หลิงเมี่ยว[2]ใน กายภาคเทียนหยาน คุมงานธรรม

◆

มอบหมายศรีอาริย์ ถือโองการ เทวัญช่วย
ต่างอำนวย แสดงบุญญาฯ มาเสริมส่ง[3]
แม่ฯบัญชา เหล่าพุทธา ไม่เหลือหลง
แบ่งภาคลง ทุกโพธิสัตว์โสดา มาเกิดกาย

◆

---

[1]วิชญูกาล : กาลคัดสรรปราชญ์เมธี

[2]**หลิงเมี่ยว** 靈妙 : พระนามพระภาคเดิมก่อนมาเป็น **"อมตะพุทธะจี้กง"** แล้วจึงมาเป็น **"เทียนหยานกู่ฝอ"**

[3]ทั้งพุทธสถานและเทวสถาน

ดินฟ้าโอฬาร โองการแม่ฯ อยู่เหนือกว่า
ไม่ฝืนฝ่า จะจำรัส คนขัดจะมอดม้วย
ก่อนไม่เคย ปรกโปรดใหญ่ ได้อำนวย
บุญจรวย จึงได้พบ วิเศษกาล

◆

บนโปรดเทพฯ ล่างโปรดผี กลางโปรดคนบุญ
ร่วมสร้างคุณ ทุกลัทธิศาสน์ คืนรากต้น
ถ่ายทอดครั้งสุดท้าย ไขความลับฟ้า อันแยบยล
กายทองตน เห็นฉับพลัน ด้วยนิ้วนั้นเปิดกุญแจ[4]

◆

"ลัญจกร"[5] หลักฐานโบราณ ครั้งหลิงซัน
กระชับมั่น ถ่ายทอดนำ ในไตรรัตน์
แล้วถ่ายทอด **"ญาณทวาร"** ตามลำดับ
หนทางกลับ ตรงนิพพาน ธรรมยุคขาว[6]

◆

แล้วถ่ายทอด **"คัมภีร์คาถา"**[7] สู่นิพพาน
เฉพาะกาล ไม่บันทึก เป็นอักษร
สิ่งศักดิ์สิทธิ์ จะประจักษ์ ที่เจ้าวอน
ร่วมคุ้มครอง ให้เจ้าได้ พ้นภัยกัน

◆

ได้วิถีธรรม จารึกชื่อ ในบัญชีสวรรค์
พ้นพัวพัน บัญชีนรก ทุกข์เวียนว่าย
เช้าได้วิถีธรรม แม้เย็นตาย ไม่เสียดาย
พ้นโลกกาย ด้วยนิ้วหนึ่ง ถึงนิพพาน[8]

◆

ยานเหนือยาน ผ่านก้าวได้ ง่ายและใกล้[9]
ทิ้งรูปกาย วิมุตติล้ำ เป็นอมตะ[10]
มีหลักฐาน มิใช่เป็น เพียงวาทะ
รูป เสียงจะ ปรากฏให้ ได้ยินยัน

◆

---

[4]พระวิสุทธิอาจารย์ โดยร่างแทนองค์ เบิกจุดญาณทวาร ให้ได้เห็น "กายทอง" จิตญาณตน

[5]ตราประทับพุทธะ

[6]ประตูตรง จิตเดิมแท้ บรรลุแน่

[7]พระคาถาห้าคำ

[8]หนึ่งนิ้วจุดเบิกญาณทวารจากพระวิสุทธิอาจารย์

[9]ยานวิถีเข้าถึงจิตโดยตรงทันที

[10]กายร่างที่ทิ้งไว้ ต่างจากศพทั่วไป ไม่แข็งทื่อ เขียวชีด อีกทั้งยังอ่อนนิ่ม

ตายจะสวย หนาวไม่แข็ง ร้อนไม่เหม็น
ซากที่เห็น เป็นญาณทิพย์ ไปจากร่าง
ไม่เชื่อมา ตำหนักพระ จะกระจ่าง[11]
ทุกสิ่งอย่าง เป็นจริงแท้ ล้วนแน่นอน

◆

สัจจะอนุตตราฯ พระโองการ สามโลกไม่มีสอง
ตามทำนอง พงศาธรรม จนบัดนี้
องค์ที่สิบแปด[12] "กงฉัง" เก็บงานฯ[13] รับหน้าที่
เป็นวิถี บวชอยู่บ้าน อย่างผู้บำเพ็ญ

◆

บัดนี้สัจวิถี เผยแผ่ทั่วไป ในโลกหล้า
เทพเทวา แผ่บุญญาฯ ลงมาช่วย
ปรากฏองค์ ให้คนหลง หายงงงวย
หรือโปรดด้วย ประทับองค์ ช่วยคนเดิม[14]

◆

พายเรือธรรม ในทะเลทุกข์ ช่วยหญิงชาย
เบื้องบนอาศัย คนพูด ทำ งานสามโลก
พึงวิริยะ อย่างจริงใจ ใฝ่ประโยชน์
ช่วยฟ้าโปรด ช่วยพระอาจารย์ งานแพร่ธรรม

◆

วิถีธรรม อาศัยคน แผ่ไพศาล
คนต้องการ พระเบื้องบน บันดาลให้
เป็นสัมพันธ์ ฟ้ากับคน สร้างคุณไว้
ทุกอย่างให้ เหมาะกาละ เทศะควร

◆

จวบบัดนี้ ทางภาคเหนือ[15] แพร่ธรรมมาช้านาน
แต่เสาคาน คนทำจริง นั้นหายาก
ขณะนี้ วิถีอนุตตรฯ ยังกึ่งแฝงกึ่งเห็นชัด
จึงอย่าพลาด โอกาสงาม ยามอำนวย

◆

ด้วยเหตุนี้ แม่ฯจึงให้ สิบบัญญัติ
เพื่อเร่งรัด ลูกหญิงชาย พร้อมใจมั่น
บำเพ็ญอนุตตรฯ งานฉุดกล่อม เป็นพื้นฐาน
ไม่ย่อยั่น พร่ำตักเตือน เหมือนย่ายาย

◆

---

[11]ในยุคนี้ เบื้องบนได้โปรดเป็นวาระพิเศษ อนุญาตให้ทิพยญาณของผู้ได้รับวิถีธรรมใช้ร่างพรหมจารีมาแสดงธรรม และสื่อสัมพันธ์ร่วมบุญกับญาติพี่น้องได้

[12]องค์ที่สิบแปดลำดับพงศาธรรมยุคหลัง

[13]เก็บงานสมบูรณ์ผล คือ เก็บผู้บรรลุธรรม

[14]คนเดิม คือ พุทธบุตรที่พระแม่ฯโปรดให้ลงสู่โลก

[15]ภาคเหนือแถบมณฑลหลู่ตงประเทศจีน

การทั้งนี้ ปณิธาน ต้องสูงส่ง
สูงด้วยตน มุ่งตรงจริง ช่วยเขาด้วย
หากมีแต่ชื่อ สุ่มร่วมวง องค์สำรวย
ทำฉาบฉวย ไม่อาจกลับ บ้านนิพพาน

◆

บ้างเหลาะแหละ แปะหน้ากาก ไปวันวัน
ยิ่งนานวัน ยิ่งตกต่ำ ถลำหนัก
บ้างบำเพ็ญ เลิกกลางคัน พลันชะงัก
ต้องจมปลัก เป็นเศษวิญญาณ หมกโลกันตร์

◆

หวังพุทธบุตรคนเดิม เริ่มรีบตื่น ขึ้นเร็วไว
มุ่งตลอดไป ไม่แปรเปลี่ยน จะเป็นผล
กุศลนอกใน จะกลมกลืน ตื่นช่วยคน
อาสน์อุบล พันกลีบงาม สำเร็จได้ในโลกา

◆

ต่อให้ลูก เป็นเทพเทวา พุทธามาเกิด
ไม่ชูเชิด ด้วยบุญกุศล ยากคืนสวรรค์
ฟังแม่ฯเตือน ต้องวิริยะ โดยทั่วกัน
ช่วงสำคัญ ช้าอีกก้าว ยากที่เจ้าจะได้สร้างบุญ

◆

เป็นผู้นำ ตำหนักพระ ภาระใหญ่
อาจโน้มให้ ใครตกต่ำ เพราะความหลง
หากใครดี มีปัญญา สักหนึ่งคน
จะเกิดผล นำคนหมื่นแสน บรรลุจริง

◆

โอวาทฝาก ผู้นำตำหนักพระ[16] พุทธบริกร[17]
อย่านิ่งนอน อ่อนกำลัง วิริยะ
ช่วยคนหลง ส่งขึ้นฝั่ง อุตสาหะ
ไม่ลดละ หาทางปลุกฟื้น ตื่นศรัทธา

◆

ใจจะต้อง ละมุนนุ่ม เหมือนกลุ่มเมฆ
เจตนาเฉก เช่นสายน้ำ ไม่ขาดสาย
สมัครสมาน เคารพกัน ทั้งน้อยใหญ่
จะก้าวไป หรือยั้งไว้ ให้เห็นควร

◆

[16]ถันจู่ เจ้าของหรือผู้รับผิดชอบพุทธสถานนั้น ๆ

[17]ญาติธรรมที่ยินดีปฏิบัติหน้าที่ช่วยเหลือดูแลญาติธรรม

ถ้าคล้อยตาม คนทำผิด โทษมหันต์
บรรทัดฐาน คือหลักธรรม นำเป้าหมาย
ความโลภโกรธ รักลุ่มหลง จงตัดไป
ธรรมกาย จะใสสด หมดจดกัน

◆

บุญยิ่งล้ำ ตำแหน่งสูง ยิ่งมีภัย ให้รอบคอบ
เหมือนอยู่ขอบ เหวหมื่นวา ตกมาหนัก
ปีนยิ่งสูง ตกยิ่งหนัก ประจักษ์ชัด
เคยฉลาด ไม่ควรผิด คิดโง่งม

◆

บำเพ็ญตน ให้ "**เกรงสาม**"[18] โบราณว่า
เกรงเบื้องบน อาญาฟ้า เกรงผู้เป็นใหญ่
สำรวมด้วย **เกรงอริยะ** โอวาทไว้
เกรงทั้งใจ วาจากาย ให้พร้อมกัน

◆

"**พิจารณ์เก้า**"[19] เข้าใจคิด สะกิดตน
ที่เห็นผล **พิจารณ์ดู** ให้รู้แท้
พิจารณ์หู รู้ฟังชัด ไม่ผิดแน่
ระงับแล **สีหน้าตน** อ่อนโยนดี

◆

พิจารณ์ดี ท่าทีตน ให้นบนอบ
วาจาชอบ เคารพงาน หมั่นถามไถ่
พิจารณ์อยู่ รู้โทสะ ระงับไว้
ไม่หลงใหล สิ่งที่ได้ ให้รู้ควรมิควร

◆

"สำรวมตนสาม"[20] ใครทำตาม เป็นอริยบัณฑิต
ความนึกคิด ในวันนี้ ซื่อดีไหม
กับเพื่อนพ้อง ผิดคำสัตย์ ต่อผู้ใด
ทบทวนใหม่ ฟื้นศึกษา มาทุกวัน

◆

"สี่ละเว้น"[21] พูดระวัง อย่าพลั้งเผลอ
ไม่บำเรอ นัยน์ตามอง ของบัดสี
คุมให้อยู่ หูไม่ฟัง คำอัปรีย์
ไม่ข้อสี่ ไม่ล่วงกาย ไร้จรรยา

◆

---

[18]เกรงสาม คือ 三畏 (ซันเอว้ย) คือ เกรงพระโองการฟ้า เกรงผู้เป็นใหญ่ เกรงอริยวจนะ
[19]พิจารณ์เก้า 九思 (จิ่วซือ) คือ ย้อนคิดพิจารณาตนเก้าประการ
[20]สำรวมตนสาม 三省 (ซันสิ่ง)
[21]สี่ละเว้น 四勿 (ซื่ออู้)

ทำตามโอวาท ไม่พลาดวิมุตติ ได้สุขนิรันดร์
คนที่ดื้อรั้น ชอบเอาแต่ใจ จะได้นรก
อีกท่อนหนึ่ง แด่พุทธบุตร แม่ฯจะโปรดฯ
เป็นสาธก[22] สามคุณ[23]พักชั่วขณะ จึงจะต่อความ

พัก

[22]สาธก คือ ตัวอย่างอ้างให้เห็น

[23]สามคุณ คือ เด็กพรหมจารีที่ทิพยญาณอาศัยใช้ร่าง มีคุณฟ้า คุณดิน คุณคน เป็นสื่อระหว่างฟ้า ดิน และคน

นำบทข้อสาม

เลิศล้ำคือ อนุตตรธรรม ธรรมคือแม่
ธรรมปรกแปร ทุกรูปลักษณ์ ทุกสถาน
ทั้งสามโลก ทั้งสิบทิศ แม่ฯเกิดการ
แม่ฯอภิบาล เทพคนทุกชั้น กำเนิดเดียวกัน

อริยเทพเทวา คนสามัญ ทุกชีวิตมีต้นกำเนิดจากศูนย์พลัง คือ
พระแม่องค์ธรรมเดียวกัน

3

เตือนพุทธบุตร รุดรู้แจ้ง จิตตัวนำ
เป็นสัจธรรม อนุตตรฯ กลางดินฟ้า
เป็น**ความว่าง**[1] ไม่ว่างเปล่า ตลอดมา
เป็นสุญตา ไม่สูญเปล่า จงเข้าใจ

◆

มีคือไม่มี ไม่มีคือมี มีไม่มีเริ่มที่เดียวกัน
รูปคือว่าง ว่างคือรูป ไม่ใช่รูปไม่ใช่ว่าง
โลกครั้งนั้น แยกไม่ออก เป็นแบบอย่าง
เป็นกลุ่มพลัง ปราศกลิ่นเสียง รูปลักษณ์ใด

◆

เมื่อภาวะ อนุตตรฯ เคลื่อนขยับ
รูปภพปรับ ปรากฏเห็น เป็น**อิน-หยาง**
เกิดฟ้าดิน เกิดมีคน อยู่ท่ามกลาง
ฤดูสี่อย่าง ต่างบรรยากาศ อีก**ธาตุทั้งห้า**[2]

◆

[1]ศึกษาอนุตตรสุญตาความว่าง
เพิ่มเติมจากหนังสือ “คัมภีร์ธรรมรัตนบัลลังก์สูตร”
[2]**ธาตุทั้งห้า** 五行 (อู่สิง) : ธาตุทอง ไม้ น้ำ ไฟ ดิน

จัดหกพลัง[3] ทั้งเจ็ดดวงดาว **เก้าปราสาทแปดหลัก**[4]
สัญลักษณ์ หนึ่งสัปดาห์ เป็นจุดหมาย
ดาวธาตุน้ำ ทอง ดิน ไม้ และธาตุไฟ
โคจรไป กับอาทิตย์จันทร์ ร่วมกันเป็นเจ็ดหลักดาว

◆

ชั้นรูปภพ[5] อากาศธาตุ เคลื่อนตัวไว
มีขุ่นใส มีราบรื่น มีฝืนขัด
มีเดือนแรม เดือนเต็มมา ปรากฏชัด
ทุกสิ่งสรรพ รับพลัง ต่างก่อตัว

◆

ชั้นรูปภพ อากาศธาตุ มี **"อิน-หยาง"**
โปร่งเป็นหยาง อินอึดอัด ขัดและคล่อง
หยางเสริมช่วย ชีวิตงาม ตามทำนอง
อินบกพร่อง ให้ซบเซา อับเฉาตาย

◆

[3]**หกพลัง** 六氣 (ลิ่วชี่) : ลม ร้อน เพลิง แล้ง ชื้น หนาว
[4]**เก้าปราสาทแปดหลัก** เป็นศาสตร์โบราณ ใช้คำนวณการต่าง ๆ
[5]**ชั้นรูปภพ** คือ ชั้นที่มีอิน-หยาง มีทวิภาคความต่างกัน

แยบยลอย่าง ว่างเปล่าใส ใครเข้าถึง
อนุตตรฯ ลึกซึ้ง พลังแสง แห่งชีวิต
เป็นอจินไตย อสงไขย อันศักดิ์สิทธิ์
เกินกว่าเนรมิต จิตวิสุทธิธรรม ไม่มีมลทิน

◆

ชั้นอนุตตรฯ สภาวะ ไร้อิน-หยาง
เป็นภาวะกลาง ไม่มีเพิ่ม เติมหรือลด
ไม่มีรูป ไม่มีร่าง อย่างกำหนด
ไม่ปรากฏ แต่มิใช่ ความไม่มี

◆

ไม่มีสี ไม่หนาวร้อน คลอนหรือหยุด
วิเศษสุด จุดเบื้องต้น แยบยลใส
แผ่ไพศาล เล็กซ่อนเร้น[6] แฝงรูปกาย
ไม่อาจใช่ วิเศษสุด อนุตตรธรรม

◆

มองไม่เห็น ไม่ยินเสียง แต่ครอบคลุมซอนแทรก
จะแปรแปลก การใดใด เป็นไปตามธรรมชาติ
พระผู้ให้[7] ดุจแกนนำ ประสาธน์สรรพ
เป็นศักยภาพ พลังวิเศษ อันยิ่งยง

◆

อนุตตรฯ เหนือโลกใด ในจักรวาล
ทุกขุมโลกันตร์ สรรคลุมครอบ รอบรายนั่น
โลก ดิน ฟ้า อนุตตรฯ ทะลุผ่าน
ทุกสิ่งสรรพ์ หากจากนี้ ไม่มีเลย

◆

หลักธรรมนี้ แต่เดิมที ไม่มีชื่อ
ท่านเหลาจื่อ ให้ชื่อ **"เต๋า"** เอาเป็นฐาน
อีก **"เจินอี เอกวิสุทธิ์" ธรรมประธาน**[8]
เพื่อจักรวาล การกล่อมกลาย ได้ศุกล[9]

◆

"เต๋า" หลักธรรม แต่เดิมคือ ต้นกำเนิด
หลักก่อเกิด ความดีงาม จุดสร้างสรรค์
"เต๋า" อยู่กับฟ้า ฟ้าสดใส มีพลัง
ดาวเดือนต่าง ทางครรลอง สอดคล้องกัน

◆

---

[6]**แผ่ไพศาล เล็กซ่อนเร้น** คือ อนุตตรธรรมไม่มีขีดจำกัดของความกว้างใหญ่ไพศาล และความลึกซึ้ง แม้ในเม็ดทรายเล็กละเอียด ก็มีธรรมะแฝงอยู่
[7]**พระผู้ให้** หมายถึง ศูนย์พลังธรรมชาติที่ทุกศาสนากำหนดหมาย ถวายพระนามต่าง ๆกัน เช่น พระผู้เป็นเจ้า เหลาหมู่ พระอนุตตรธรรมเจ้า พระแม่องค์ธรรม ชคัตตรยาพดงส์ ฯลฯ เป็นต้น
[8]**ธรรมประธาน** : เอกะธรรม
[9]**ศุกล** : บริสุทธิ์ สว่าง โลกสวยด้วยธรรม

"เต๋า" อยู่กับ ผืนแผ่นดิน ก็อิ่มอาบ
มีที่ราบ ภูเขางาม ลำธารใส
สรรพชีวิต อาศัย "เต๋า" เจริญวัย
"เต๋า" อยู่ใน สรรพสิ่ง ทั่วดินฟ้า

◆

"เต๋า" อยู่กับ กายมนุษย์ จุดชีวิต
รู้นึกคิด พฤติกรรม ทำการได้
คนไม่รู้ ตนมี "เต๋า" เป็นอย่างไร
จึงเวียนว่าย ไม่หลุดพ้น วนก่อกรรม

◆

สามศาสนา **หลักฯเดียวกัน แม่ฯ**[10]บัญชา
องค์ศาสดา ถ่ายทอดนำ **เหนือสังขาร**[11]
ศาสนาเต๋า เหลาจื่อเรียก ว่า "**จินตัน**"[12]
พุทธศาสน์นั้น เรียก "**สริสัมภวะ**" สัจธรรม

◆

ศาสนาปราชญ์ ขงจื่อเรียก ว่า "**เทียนซิ่ง**"[13]
คือ "**จิตแท้จริง**" เป็นภาวะ จิตจากฟ้า
ทุกศาสนา มีชื่อเรียก กันนานา
แต่ที่มา คือแสงธรรมญาณ นั้นเดียวกัน

◆

บรรพกาลมา สัทธรรม ไม่มีสอง
ไม่มีรอง สองเต๋าแตก แยกออกได้
พระพุทธะ อริยเจ้า ถ่ายทอดไว้
ประทับใจ ในหนึ่งเดียว สืบพงศ์ธรรม

◆

เมื่อเห็นใส ในอนุตตรธรรม ความเป็นหนึ่ง
อีกหมื่นหมื่น ธรรมขันธ์ พลันรู้ถ้วน
อีกหมื่นพัน คัมภีร์ศาสน์ จัดกระบวน
ทั้งหมดล้วน หลักเดียวเป็น เช่นแนวตรง

◆

เมื่อสามศาสดา กลับนิพพาน หยุดการทอดถ่าย
จึงขาดสาย เหลือเพียงธรรม คำสอนสั่ง[14]
จนบัดนี้ สามพันปี จึงไม่รู้กัน[15]
ทุกศาสน์ทาง ไม่รู้หลัก อันแท้จริง

◆

---

[10]แม่ฯ : อนุตตรธรรมมารดา
[11]เหนือสังขาร : จิตญาณอันวิสุทธิ์
[12]จินตัน 金丹 (จิน : ทอง, ตัน : ยาวิเศษ) ท่านจอมปราชญ์เหลาจื่อศาสดาแห่งศาสนาเต๋า ให้บำเพ็ญด้วยการทำสมาธิจนเห็นจิตของตนเองเป็นดวงธรรมญาณสีทองเรียกว่า จินตัน
[13]เทียนซิ่ง 天性 (เทียน : ฟ้า, ซิ่ง : จิตญาณ) คือ จิตเดิมแท้ซึ่งเป็นพลังธรรมชาติที่มาจากเบื้องบนโดยตรง
[14]คำสอนสั่ง : ศาสนา
[15]ไม่รู้กัน : ไม่รู้ "ธรรม" จิตญาณตน

บัดนี้ฟ้า มาฉุดช่วย ด้วยกำหนด
จะปรกโปรด คัดเลือกคน ร่วม **"หลงฮว๋า"**[16]
สืบทอดหลัก ความลับอนุตตรฯ ของสามศาสดา
เบิกปัญญา สาธุชน ร่วมขึ้นเรือธรรม

◆

อนุตตรฯ **รหัสวิเศษ**[17] ใครเลยรู้
จะมุ่งสู่ วิถีใหม่ ให้กราบ **"กงฉัง"**[18]
เมื่อได้รับ อนุตตรวิถี เร็วรี่กัน
อาศัยร่าง ตัวสมมุติ บำเพ็ญเพียร

◆

"เต๋า" ไร้รูป แต่เป็นจริง อันยิ่งใหญ่
สิ่งทั้งหลาย ที่มีรูปลักษณ์ ไม่เที่ยงแท้
ชีวิตคน ดังข้าวเปลือก กลางทะเล
เที่ยวร่อนเร่ เหนือใต้ไป ในคลื่นเกลียว

◆

สุรานารี ทั้งพาชี กีฬาบัตร
มันผูกมัด มอมเมาเจ้า เหล่าพุทธจิต
อารมณ์เจ็ด[19] **กามคุณหก**[20] เข้าใกล้ชิด
มันปกปิด อนุตตรญาณ อันดั้งเดิม

◆

ทะเลอยาก กระชากคลื่น ไม่เคยหลับ
ความหลงรัก เหมือนขื่อคล้อง จองจำเจ้า
ความฟุ้งเฟ้อ เหมือนเชือกรัด ผูกมัดเอา
ลาภยศเล่า เหมือนแหอวน ล้อมกายใจ

◆

ทุกอย่างเหมือน หินเหล็กไฟ สว่างวาบ
แล้วก็ดับ ไม่คงอยู่ นานนักได้
เหมือนดอกมะเดื่อ บานฉาบฉวย โรยราไป
สร้างกรรมไว้ ให้แมลง ไชผลพรุน

◆

คนงมงาย หมายโลกีย์ ไม่มีรู้แจ้ง
เหมือนมดแมลง ชีวิตทุกข์ หลงสุขศรี
สามหมื่นหกพันวัน ใครจะอยู่ ถึงร้อยปี
ไม่คิดที หรือเมื่อไร ได้สุขจริง

◆

---

[16]**หลงฮว๋า** 龍華 คือ ชื่อของงานชุมนุมปราชญ์อริยะ ที่เบื้องบนจะโปรดประทานแต่ผู้บำเพ็ญดี
[17]**รหัสวิเศษ** คือ พระคาถาห้าคำ อันเป็นรหัสวิเศษที่เบื้องบนโปรดถ่ายทอดแก่พุทธบุตรสาธุชนที่ขอรับวิถีธรรมโดยเฉพาะในครั้งนี้
[18]**กงฉัง** 弓長 คือ พระนามพระวิสุทธิอาจารย์
[19]**อารมณ์เจ็ด** 七情 (ชีฉิง) คือ ความยินดี โกรธ เศร้า สุข รัก เกลียด อยาก
[20]**กามคุณหก** 六慾 (ลิ่วอวี้) คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อารมณ์

เริ่มชีวิต เด็กเติบใหญ่ แก่แล้วตาย
ลิ้มรสหลาย ทั้งสุขสม ระทมทุกข์
เกิดแก่เจ็บตาย มีใครหรือ จะรอดหลุด
ไม่ยั้งหยุด ชั่วพริบตา ความชรามาถึงตัว

◆

มามือเปล่า ไปมือเปล่า เอาอะไรก็ทั้งยาก
เหลือเพียงซาก เป็นวิญญาณ สุสานผี
จะร่ำรวย สูงศักดิ์ใด ไม่พ้นคดี
ต้องใช้หนี้ เป็นสัตว์-คน เกิดวนเวียน

◆

ตั้งแต่เกณฑ์ขาล หลายหมื่นปี จนบัดนี้
ทุกข์ทวี ไม่สิ้นสุด วัฏสงสาร
ออกจากร่างโน้น เข้าร่างนี้ เหมือนย้ายบ้าน
เป็นหนุ่มแซ่จาง สาวแซ่ลี้ ไม่มีอะไรเป็นของตัว

◆

ยิ่งกลับชาติ ยิ่งลืมตัว กลั้วเกลือกลึก
จนลืมนึก ถึงพระแม่ฯ ญาณของเจ้า
จากนิพพาน จุติลง ณ เชิงเขา[21]
เป็นพันธุ์เผ่า สายเดียวกัน ญาณชีวี

◆

ญาณชีวิต[22] แม้เป็นอริยะ ก็ไม่ขยาย
ไม่กลับกลาย หดเล็กกว่า แม้สามัญชน
กำเนิดเดียวกัน ผู้รู้จริง ได้มรรคผล
ใครหลง-วน เป็นปุถุชน หล่นโลกันตร์

◆

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ สำเร็จได้ ไปจากคน
มิใช่เกิดคน พร้อมกับเป็น สิ่งศักดิ์สิทธิ์
ข้อเท็จจริง หวังว่าลูก จะได้คิด
ตื่นใจจิต กราบอาจารย์จริง กลับต้นกำเนิดเดิม

◆

เขียนถึงตรงนี้ "สามคุณ" เหนื่อย หยุดพักพู่กัน
ให้รับประทาน พอหายหิว ค่อยต่อความ

พัก

---

[21]**เชิงเขา** : เป็นคำอุปมา ณ ที่นั้น เป็นญาณทวาร เป็นจุดสถิตของอนุตตรญาณแห่งตน

[22]**ญาณชีวิต** คือ สริสัมภวะของทุกคนซึ่งเป็นอย่างเดียวกัน ไม่ยืดหดไปตามสถานะใด ๆ

นำบทข้อสี่

จริงหรือสมมุติ แยกให้ออก สมมุติหรือจริง
สมมุติหรือจริง หากสำนึกรู้ จะอยู่เหนือโลก
สร้างกุศล ประกาศธรรม เป็นพุทธโฆษก
เปลี่ยนแปรโลก หาชีวิตจริง ร่วมกลับกำเนิดเดิม

4

เตือนพุทธบุตร รุดบำเพ็ญ ให้แข็งขัน
คลื่นป่วนปั่น ในทะเลทุกข์ ของโลกกว้าง
ชีวิตสั้น เหมือนแมลง เพียงโมงยาม
มีใครบ้าง หลุดรอดพ้น พญายม

◆

สู้ตรากตรำ ย่ำเท้าทน จนจรดค่ำ
แบกงานกรำ คร่ำเหมือนควาย วิ่งวนป่า
ไม่นานนัก สักกี่สิบปี เกิด เจ็บ มรณา
ที่ผ่านมา เหมือนน้ำค้าง จางหายไป

◆

เพื่อชื่อเสียง ลาภฐานะ กระเสือกกระสน
ลูกเมียตน เคยหลงรัก จักเหมือนฝัน
โลกโลกีย์ น่าเวทนา เกินกว่ารำพัน
หลงพัวพัน ตัณหาหก[1] เจ็ดอารมณ์[2] ฉุดจมไป

◆

[1]**ตัณหาหก** 六慾 (ลิ่วอวี้) คือ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส อารมณ์
[2]**เจ็ดอารมณ์** 七情 (ชีฉิง) คือ ความยินดี โกรธ เศร้า สุข รัก เกลียด อยาก

ต่อให้ลูก มีธนสาร อันล้นเหลือ
ข้าวเหลือเฟือ นาพันไร่ กินได้แค่อิ่ม
ต่อให้ลูก มีตึกระฟ้า ครองแผ่นดิน
ที่นอนจริง เตียงแปดศอก เท่านั้นเอง

◆

ต่อให้ลูก มีเงินทอง กองเท่าภูเขา
ไม่ได้เอา ไปสักบาท เมื่อตักษัย
ต่อให้ลูก สวมแพรพรรณ งามเพียงไร
ร้อนหนาวได้ คุ้มแดดลม พอสมควร

◆

ต่อให้เจ้า เสพอาหาร พิสดารเหลือ
อร่อยเนื้อ ชีวิตเขา เจ้ารับบาป
ต่อให้เจ้า เล่นสำราญ หวานกำซาบ
เหมือนฝันลับ ชั่วเวลา ไม่ช้านาน

◆

ต่อให้ลูก มีลูกเมีย สวยเลอเลิศ
ต่างกระเจิด ไม่ร่วมไป ในเมืองผี
ต้องหลั่งน้ำตา ให้มลทินห้า[3] ของโลกีย์
ตรองให้ดี อย่าหลงใหล นะลูกยา

◆

[3]มลทินห้า คือ ความไม่ดีงามทั้งห้าของสภาวะโลกโลกีย์ คือ การเกิด การเห็น การวิตกทุกข์ร้อน ชะตากรรม และภัยพิบัติที่เป็นมลทิน

โลกโลกีย์ เหมือนสถาน สำราญเล่น
ใครที่เป็น ปู่ลูกหลาน กันมาก่อน
หากสำนึก ร่วมบำเพ็ญ อย่านิ่งนอน
สร้างบุญพร้อม กลับบ้านเดิม แดนนิพพาน

◆

บำเพ็ญอนุตตราฯ จะเป็นมงคล ทั้งครอบครัว
ตายแต่ตัว ญาณร่วมอยู่ ณ แดนสวรรค์
แยบยลวิเศษ ไม่เคยพบ แต่โบราณ
เป็นวิเศษกาล ใครหลับหลง น่าเวทนา

◆

คนบ้ายศ ยิ่งยศแล้ว ยังอยากทะยาน
บ้าเงินล้าน กี่สิบหมื่น ว่าไม่มาก
โลภหลงใหล ไม่คิดถึงวัน พลันต้องตายจาก
กรรมจำพราก ไม่เหลืออะไร ไปพบพญายม

◆

ตื่นตัวได้ รีบเพียรกลับ บ้านนิพพาน
น่าสงสาร ลงนรก เพราะจิตหลง
ฟ้าดินแยก สองหนทาง ด้วยจิตส่ง
จิตพลาดลง ชั่วขณะจะ เศร้าโศกชั่วกาลนาน

◆

ทุกข์ทรมาน ในนรกร้าย ไม่อาจบอกเล่า
มีกระจกเงา ส่องกรรมเจ้า เอาออกเผย
หากทำดี ชาติหน้ามี สุขชมเชย
สุขเสวย หมดบุญแล้ว ยังไม่แคล้วกลับลงมา

กรรมชั่วมาก ยากที่เจ้า จะเถียงได้
ตนทำไว้ โทษอย่างไร ต้องได้รับ
ภูเขามีด กระทะน้ำมัน เครื่องบั่นสับ
โม่เลื่อยสลับ บดเนื้อเลือด เชือดให้หมากิน

ทั้งแก่เฒ่า ตกสะพาน **แม่น้ำเวทนา**[4]
ทุกข์หนักหนา ในนรกใหญ่ สิบแปดขุม
พูดถึงทุกข์นี้ สาหัสนัก น้ำตารุม
เสื้อเปียกชุ่ม มิอดใจ ยากที่จะไขความ

ก้าวพลาดพลั้ง ไม่ยกเว้น เป็นเช่นว่า
สิ้นกายา ยากกลับสรวง ต้องตกต่ำ
ฟังแม่ฯเตือน บำเพ็ญอนุตตรฯ สุขเหลือล้ำ
มุ่งใจกรำ ตรงต่อปณิธาน จิตมั่นเกรียงไกร

ในวัฏสงสาร บรรพบุรุษเก้าชั้น ชะเง้อหา
เมื่อไหร่หนา เจ้าจะส่งบุญ หนุนช่วยฉุด
เจ้าผิดพลาด ตกลำพัง ยังพอพูด
แต่บรรพบุรุษ ตกอเวจีตาม น้ำตานอง

◆

หมกอเวจี หกหมื่นปี ทุกข์เพียงไหน
รอโปรดใหม่ฯ[5] ธรรมกาลหน้า เวลาเหมาะ
ได้ขึ้นเรือธรรม จะมาทันหรือ กาลจำเพาะ
จะเกิดเหมาะ ได้รับธรรมใหม่ ใครกล้ารับรอง

◆

เร่งคืนนิพพาน โอกาสนี้ จะดีกว่า
ตามแม่ฯมา คืนวิสุทธา อย่าหลับใหล
ถึงเพียงนี้ จบโอวาท ให้พักไว้
หยุดเขียนไข ทบทวนซ้ำ ย้ำความนัย

พัก

---

[4]**แม่น้ำเวทนา** เป็นเขตแดนระหว่างโลกมนุษย์กับนรก ซึ่งวิญญาณผีทุกตนจะต้องข้ามสะพานไปด้วยความลำบากแสนสาหัส

[5]**รอโปรดใหม่ฯ** คือ รอจนกว่าเบื้องบนจะโปรดประทานวิถีธรรมให้ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

นำบทข้อห้า

ชะตาฟ้า ดำเนินมา ถึงปลายยุค
เภทภัยทุกข์ ลำบากทั่ว หัวระแหง
เก้าเก้าภัย ใครรอดพ้น ความรุนแรง
ธรรมนาวาแล่น ช่วยชาวโลก โดยทั่วกัน

5

ขอเตือนลูก พุทธบุตรเดิม น้อมบำเพ็ญ
รู้กำหนดเกณฑ์ เจตนาฟ้า เป็นปราชญ์ได้
กัปสุดท้าย เกิดคู่กัน ธรรมกับภัย[1]
เปลี่ยนหญิงชาย ทั้งฟ้าดิน สิ้นยุคกาล

◆

อันที่จริง องค์มารดา เมตตาจิต
แต่ไยลิขิต มหันตภัย ลงกวาดล้าง
เจ้าคิดดู ไม่เคยมี แต่บรรพกาล
ร่มเมืองบ้าน เหยาซุ่นอวี่[2] **ปกครองโดยธรรม**

◆

---

[1]**ธรรมกับภัย** ครั้งนี้ เบื้องบนได้โปรดประทานถ่ายทอดวิถีอนุตตรธรรม หนทางกลับคืนสู่นิพพานได้โดยง่าย เพราะเหตุที่มหันตภัยจะเกิดขึ้นเพื่อล้างโลกแล้ว จึงกล่าวว่า เป็นธรรมคู่กับภัย

[2]**เหยา ซุ่น อวี่** 堯舜禹 คือ พระนามอริยกษัตริย์จีนโบราณผู้ทรงคุณธรรมยิ่งใหญ่ ปกครองบ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุขสมัยสี่พันกว่าปีก่อนตามลำดับ บัดนี้พระองค์ทั้งสาม ได้รับพระอริยฐานะเป็นซันกวนต้าตี้ ตรีเทพฯ พิทักษ์มหาราช

ใจคนตรง ใจฟ้าเรียบ ภัยมีหรือ
ใจไม่ซื่อ คิดชั่วร้าย ภัยมหันต์
โลกโลกีย์ บัดนี้ทราม ต่ำสุดประมาณ
จารีตงาม อริยธรรม คนหมางเมิน

◆

เรียนโลกโกง เล่ห์เหลี่ยมร้าย อุบายหลอก
จริยะกรอบ คุณสัมพันธ์ พูดกันลำบาก
ผู้ใหญ่ไร้ธรรม ผู้น้อยไม่ซื่อ ปรับปรุงยาก
พ่อลูกขัด ไม่เหมาะสมกัน นับวันต่ำลง

◆

ผัวไม่สัตย์ซื่อ เมียไม่ดีสม คุณธรรมเสื่อม
ต่างเอาเรื่อง พี่น้องกัน ฟาดฟันอาฆาต
คบเพื่อนฝูง ไร้สัจจะ ไม่ถือคำสัตย์
อู่หลุน[3]ขาด ปาเต๋อ[4]สิ้น ไม่ยินดีกัน

◆

นักวิชาการ พูดทฤษฎีได้ แต่ไม่ทำ
ฝ่ายกสิกรรม ไม่ใฝ่ธรรม หวังแต่ผล
พวกกรรมกร ทำลวกหยาบ ขาดอดทน
ค้าฉ้อฉล เอาแต่ได้ ไม่สัตย์จริง

◆

สาวกเต๋า เอาแต่กระพี้ พิธีหลายหลาก

สาวกปราชญ์[5] อวดวิชา หารู้จริงไม่

สงฆ์สาวก ตกศีลห้า รัตนตรัย

แม่ฯเศร้าใจ อดไม่ไหว ได้แต่ตรอม

◆

---

[3]**อู่หลุน** 五倫 คือ คุณสัมพันธ์อันดีงามต่อกัน ระหว่าง
1.ผู้ใหญ่กับผู้น้อย
2.พ่อกับลูก
3.สามีกับภรรยา
4.พี่กับน้อง
5.เพื่อนกับเพื่อน
[4]**ปาเต๋อ** 八德 คือ คุณธรรมแปดประการ ได้แก่
1.กตัญญุตาฯ
2.พี่น้องปรองดอง
3.ซื่อสัตย์จงรักฯ
4.สัตยธรรม
5.จริยธรรม
6.มโนธรรมสำนึก
7.สุจริตธรรม
8.ละอายต่อบาป
[5]**สาวกปราชญ์** คือ ผู้เรียนรู้คุณธรรมคำสอนของท่านจอมปราชญ์ขงจื่อ

หากบัดนี้ ไม่มีภัย ลงเก็บกวาด
จะไม่เหลือปราชญ์ สักคนเห็น เป็นแก่นสาร
จึงให้เกิด น้ำลมไฟ มารอนราญ
แปดภัย[6]ผลาญ พร้อมทำลาย ภัยสงคราม

◆

กำหนดเก้าเก้า แปดสิบเอ็ดภัย กระจายทั่วโลก
ส่งรากษส[7] พญามารห้า มาก่อเรื่อง
หมื่นพันวิธี เก็บคนชั่ว อยู่เนืองเนือง
ดินฟ้าเสื่อม ครบกำหนด หมดสิ้นชะตากาล

◆

อีกเพราะเหตุ คนก่อกรรม คร่ำอาฆาต
ถึงโอกาส งบบัญชี หกหมื่นปีแล้ว
หยกกับหิน ชั่วกับดี ถึงทีแบ่งแนว
แม่ฯเห็นแล้ว เลือดน้ำตา พาพรั่งพรู

◆

เห็นบรรยากาศชั่ว ดั่งควันหมอก พลุ่งรอบจักรวาล
ทุกสถาน พล่านลมร้าย ไม่สงบสุข
สงครามโจรภัย เก้าในสิบคน ต้องทนทุกข์
โรคลามลุก ขาดแคลนอดอยาก น้ำหลากกันดารฯ

◆

พืชธัญญา ทั่วโลกตาย ไม่เหลือสักต้น
ทุกข์ภัยระคน เช่นดังว่า ยังไม่น่าตื่น
หวาดสยอง น้ำ ไฟ ลม จมโลกกลืน
วันเป็นคืน ไร้ตะวันเดือน มืดสนิทเจ็ดเจ็ดสี่สิบเก้าวัน

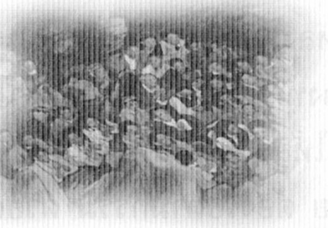
◆

ประตูนรกเปิด ปลดปล่อยผี ทวงหนี้ชีวิต
มืดสนิท น่าสะท้าน วิญญาณวาบวูบ
ใช้หนี้เคยทำ เวรกรรมเงินทอง เคยจองพันผูก
โลกจะถูกสูบ ด้วยลมมหันต์ ถอนรากถอนโคน

◆

ชำระหนี้ ทั้งสามโลก เปลี่ยนแกนกลาง
แม้กายร่าง จะแกร่งเป็น เช่นเหล็กไหล
ไม่พ้นไฟ ประลัยกัลป์ รอดไปได้
กำหนดภัย แม่ฯสั่งความ แต่น้ำตาเป็นเลือดนอง

◆

[6]แปดภัย คือ ภัยจากน้ำ ไฟ อาวุธ ทหาร แห้งแล้ง น้ำหลาก อดอยาก และขาดแคลน
[7]รากษส คือ ยักษ์ร้าย ในที่นี้หมายถึง ยักษ์ร้ายในคราบของคน

มิอดใจ ทำลายหยก หมกกับหิน
จึงตัดสิน หย่อนสายทอง ล่องเรือกู้
ทุกหนทาง หมื่นพันสาย ไม่ชุบชู
ชีวิตอยู่ หนทางเดียว คือขอวิถีธรรมฯ

◆

นึกถึงลูก ทุกข์ผกผัน นานนักหนา
ส่งสาส์นมา นับไม่ถ้วน ชวนลูกกลับ
ด้วยเกรงภัย จะทำร้าย พุทธบุตรที่รัก
สู้เหนื่อยยาก ส่งจดหมาย ให้รู้กัน

◆

เรียกลูกรัก ปราชญ์เมธี ที่รู้คุณ
เร่งสร้างบุญ ขึ้นฝั่งเถิดหนา อย่ามัวเตร่
ได้วิถี อนุตตราฯมา อย่าลังเล
ลาภยศทั้งเพ จงตัดใจ ได้ด้วยปัญญา

◆

หลงโลกีย์ ไม่รู้ที โลกสมมุติ
มองทุกจุด ในโลกนี้ สิเศร้าไหม
ต่อให้ลูก มีหมื่นพัน แผนการใด
พอเกิดภัย ต้องไปตามกรรม ด้วยความจำใจ

◆

ตายเจ็ดส่วน อีกสามส่วน ทุกข์มหันต์
กระดูกถมกัน เลือดท่วมใหญ่ เป็นสายน้ำ
ลืมหลักอริยะ โลกีย์จิต คิดใฝ่ต่ำ
เก้าเก้า[8]จะนำ มหันต์ภัยนรก หมกไหม้เศษวิญญาณ

◆

อยากจะรอด ภัยทุกข์เข็ญ เร่งสร้างบุญ
พระจะหนุน ให้ลูกสำราญ ตามบัญชาแม่ฯ
คนตื่นใจ ตามแม่ฯกลับ นิพพานแท้
ไม่ตื่นแน่ เจอพิบัติภัย ขังในโลกันตร์

◆

พุทธบุตรทั้งหลาย จงพร้อมใจ มากราบส่ง
ทุกพระองค์ แม่ฯจะนำ เสด็จกลับ
ถึงเพียงนี้ ขอยุติ เป็นช่วงพัก
ต่อไปจัก ไว้โอวาท **ดั่งหยกทอง**[9]

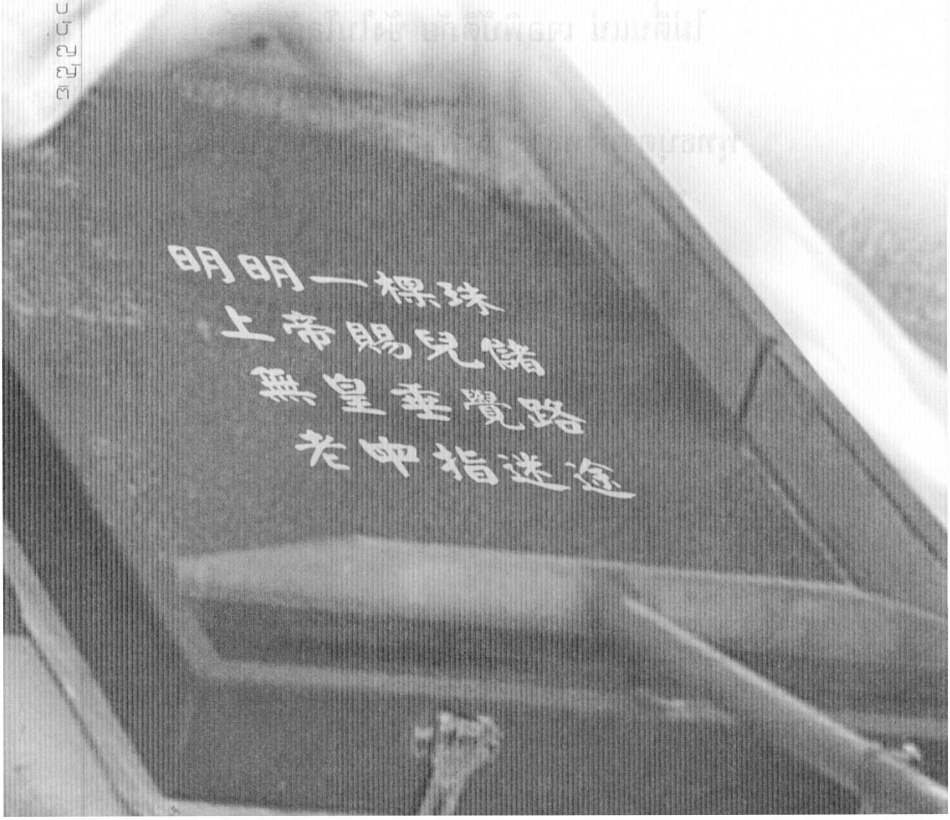
พัก

[8]**เก้าเก้า** เป็นกำหนดปริศนา วัน เวลาที่จะเกิดมหันตภัยกวาดล้างโลก
[9]**ดั่งหยกทอง** หมายถึง พระโอวาทของพระแม่องค์ธรรม ซึ่งมีค่ายิ่งกว่าหยกหรือทอง

บทนำพิเศษ

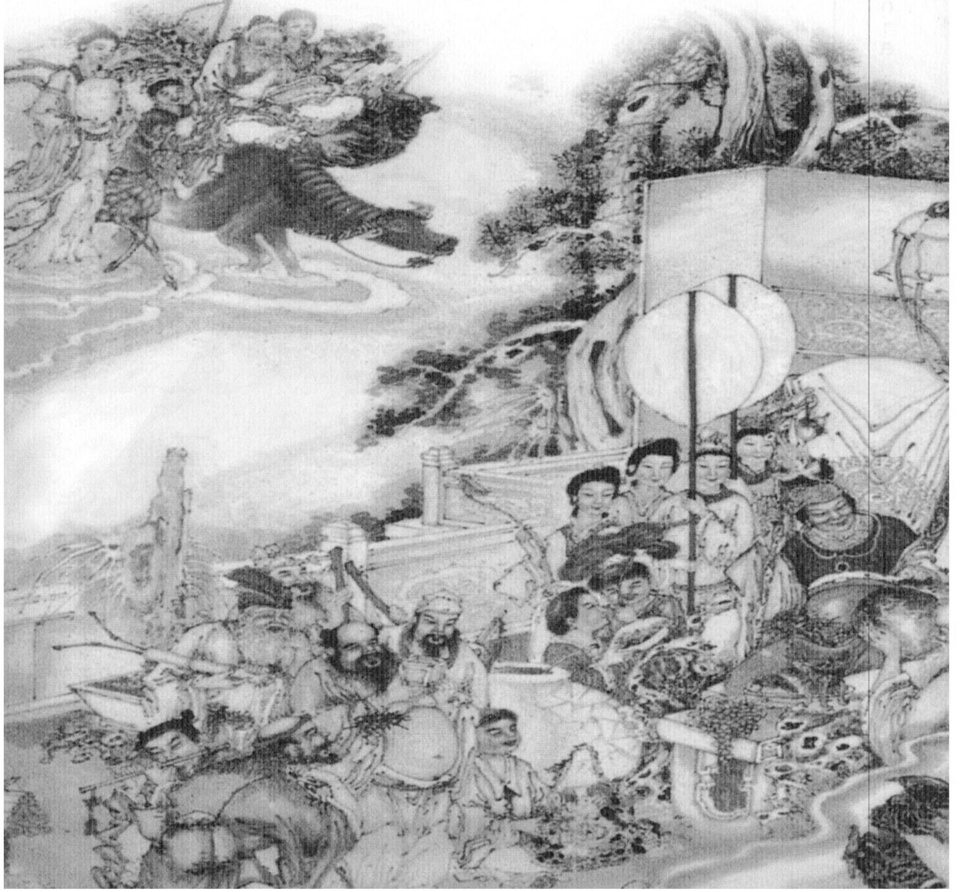
รัตนะ ดวงแก้ว แววใส
ประทานให้ ลูกเก็บ รักษา
ประทานทาง รู้แจ้ง ปัญญา
พระแม่ฯพา ลูกรู้ หนทางจริง

เราคือ

สัทธะพระผู้สร้าง
อนุตตรธรรมมารดา

นำขบวนพระอารักษ์ เสด็จสู่บูรพาแดน
พุทธบุตรทั้งหลาย ให้ยืนเรียงรายอยู่สองฟาก
ฟังโอวาทแม่เขียนไข

นำบทข้อหก

ธรรมจริง หลักจริง โองการจริง
บำเพ็ญจริง จริงใจ สู่จุดหมาย
หลงผิด นิดเดียว จะห่างไกล
ประคองไว้ ดั่งขอบเหว เหยียบแผ่นน้ำแข็งบาง

6

เตือนพระบุตร เร่งรุดเคาะ ระฆังทอง
อนาทร คิดถึงลูก ดังไฟโหม
ห่วงลูกหลง ไม่เชื่อคำ แม่ฯนำโน้ม
ลูกจับโยน จดหมายแม่ฯ ไม่ใส่ใจ

◆

คนชาชิน คนดื้อด้าน ดัดได้ยาก
สู้เพียรพาก จากสูงลิบ ทิพย์สถาน
สู้เหนื่อยยาก ในยุคสาม กรำเก็บงาน
บัญชาการ ทุกพระองค์ ลงโลกา

◆

หมื่นพันวิธี ไม่มีสักครั้ง หวังเห็นผล
โลหิตปน[1] ป่วยการเขียน จดหมายให้
ทำให้แม่ฯ สะอื้นกล่าว เศร้าเสียใจ
คิดคิดไป น้ำตาหลั่ง ดั่งฝนพรำ

◆

---

[1]โลหิตปน อุปมาว่า น้ำหมึกที่ทรงพระอักษรด้วยความห่วงใยนั้น เจือปนด้วยโลหิตจากพระหทัยฯ

เมื่อจนปัญญา เลิกฉุดช่วย จะดีไหม
แต่ทิ้งไม่ได้ นึกถึงลูก สุดรันทด
วันนี้จึงเขียน เรียงบัญญัติ อีกสิบบท
ด้วยเลือดหยด เตือนพุทธบุตร หลุดพ้นโลกีย์ที่จองจำ

◆

การบำเพ็ญ นับร้อยทาง นำด้วยกตัญญู
แม้ไม่รู้ ไม่ใช่นักธรรม บำเพ็ญกล้า
หวังลูกแม่ จงอย่าผิด กตัญญุตา
แม่ฯสั่งมา ทำตามเป็น เช่นเมธี

◆

เป็นลูกกตัญญู ดูหรือให้แม่ฯย้ำ พูดซ้ำสาม
ร่วมช่วยงาน สำนึกใน พระทัยแม่ฯ
จากนี้ไป เป็นตัวอย่าง นักธรรมแท้
คิดถึงแม่ฯ เผื่อแผ่พี่น้อง ร่วมท้ององค์ธรรม

◆

สี่คาบสมุทร ฉุดช่วยเขา เหล่าน้องพี่
ฝึกตนดี แล้วช่วยคน พ้นโลกผลาญ
ตนยืนได้ ให้ช่วยเขา เป็นหลักการ
ตนนิพพาน ช่วยทุกผู้ ให้รู้ตัวจริง

◆

ใครตื่นก่อน ช่วยคนหลัง สู่สัมโพธิมรรค
ให้รู้จัก ช่วยอาวุโส ฉุดคนหลัง
ช่วยจนกว่า จะรู้แจ้ง เต็มกำลัง
จนกระทั่ง ตนบรรลุ ผู้ชัยชาญ

◆

ช่วยหนึ่งคน บรรลุหนึ่ง พึงใจแม่ฯ
อย่าได้แต่ ช่วยขึ้นฝั่ง แล้วช่างเขา
กาลบัดนี้ คับขันใกล้ ภัยเหมือนเงา
รีบเร่งเข้า ปลูกต้นธรรม สร้างบุญกัน

◆

เดินไปเร็ว ปลูกได้ไว ได้ผลใหญ่
ก้าวสายไป ปลูกได้ช้า กว่าจะตกผล
บำเพ็ญอนุตตรฯ ไม่แบ่งแยก ยากดีจน
ให้ทุกคน ทั้งหญิงชาย ได้หมั่นเพียร

◆

จนช่วยแรง รวยช่วยเงิน แพร่งานธรรมได้
ทรัพย์ วิทยาให้[2] วาสนาบุญ จะหนุนเนื่อง
เร่งบุกเบิก ธรรมอรรถา อย่าช้าเชือน
ผัดวันเลื่อน วันหนาวจัด[3] ไม่อาจสร้างบุญ

◆

ใครรู้หนังสือ เร่งเขียนระบือ สื่อแทนเบื้องบน
ใครที่อดทน ช่วยวิ่งทอดถ่าย นำไปบอกกล่าว
อีกให้แรงงาน ให้ทรัพย์เป็นทาน **เจี้ยนเต้าเฉิงเต้า**[4]
พระแม่เป็นเจ้า เมตตาปกปัก โอบรักทั่วกัน

ทำงานธรรม ไม่หวังสิน สิ่งตอบแทน
ผู้นำแกน ไม่มีแผน แค่นมุสา
คนบำเพ็ญ ปณิธานเห็น เป็นสัจจา
หากบังหน้า หลอกพระฯกิน ฟ้าดินตามทัน

เดินทางกัน สมบุกสมบัน เพื่อช่วยชาวโลก
พระฯก็โปรด[5] ช่วยแข็งขัน เหนื่อยกันทุกองค์
ช่วยหญิงชาย ตามบัญชา ที่แม่ฯประสงค์
ธรรมทางตรง ประจักษ์จริง ใช่สิ่งหลอกลวง

ถ้าแม้นว่า วิถีฯของแม่ฯ ไม่มีจริง
ยอมแบกทุกสิ่ง[6] ที่ลูกปฏิญาณ มิใช่หว่านล้อม
คำพูดนี้ เป็นบาปแก่ลูก ไยแม่ฯจึงยอม
ลูกเมามอม ถึงขั้นนี้ สิยังแคลงใจ

บุญครั้งนี้ มีผลถึง หมื่นแปดร้อยปี
เป็นสุขศรี ทั้งชาตินี้ และชาติหน้า
กระตุ้นใจ ก้าวหน้าไป ไม่เลิกรา
แม้ชีวา พลีบำเพ็ญ เป็นมั่นคง

◆

บุญชั้นเอก คือก่อตั้ง พุทธสถาน
บุญโอฬาร คือเบิกบุก ปลูกต้นใหม่
ถ้าทำตาม บัญชาแม่ฯ แผ้วถางไป
แม่ฯจะให้ ทุกพระองค์ เสริมส่งลูกให้ยิ่งยง

◆

ขณะนี้ วิถีอนุตตรฯ ปรากฏไม่ชัด
เป็นโอกาส อาจหาญสร้าง ทางบุญวิลาส
เมื่อวาระช่วย อำนวยส่ง จงระมัด
เพราะกำลังคัด อริยเมธี ในวิถีธรรมฯ

◆

---

[2]**ทรัพย์ วิทยาให้** คือ ให้ทรัพย์เป็นทาน ใช้จ่ายเสริมสร้างงานแพร่ธรรม ให้วิทยาธรรมเป็นทาน พูดจาอรรถาธรรม เสริมส่งให้คนบำเพ็ญธรรม

[3]**วันหนาวจัด** คือ วันที่เกิดมหันตภัย โลกาวินาศ

[4]**เจี้ยนเต้าเฉิงเต้า** 見道成道 เห็นธรรมส่งเสริมธรรม เห็นคนคือธรรม ส่งเสริมให้บรรลุเราบรรลุเขา

[5]**พระฯก็โปรด** พระพุทธะอริยเจ้า เทพเทวาทั้งหลายก็โปรดช่วยเหลือ

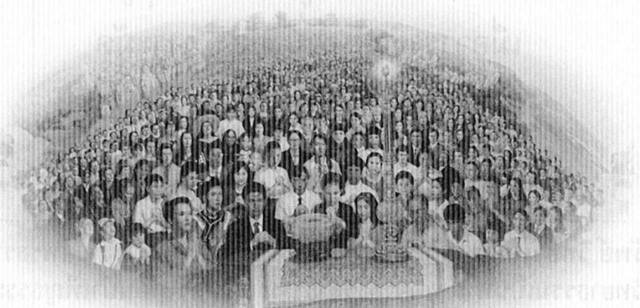
[6]**ยอมแบกทุกสิ่ง** หมายถึง พระแม่องค์ธรรมยินดีจะรับผิดในคำปฏิญาณของพุทธบุตรทุกคน คำนี้แม้จะเป็นบาปแก่ลูก แต่ก็จำใจต้องพูด

เบื้องบนจัด คัดสอบอยู่ ใครรู้ได้
พระฐานะใด ใครมุ่งหวัง ต้องบั่นบาก
สามพันหก[7] **สี่หมื่นแปด**[8] เราได้ไม่ยาก
ใครอืดอาด มาช้าไป เสียดายคร่ำครวญ

◆

ตามแม่ฯไป เมื่อเข้าใจ ในวาระบุญ
ยังหมกมุ่น ไม่รู้กาละ จะเจอภัยใหญ่
หวังพุทธบุตร รู้แล้วเดิน เร่งแพร่ธรรมไป
สงบใจ พักสักครู่ จึงค่อยต่อความ

พัก

[7]**สามพันหกร้อย** ตำแหน่งพระอริยฐานะ
[8]**สี่หมื่นแปดพัน** ตำแหน่งพระเมธาฐานะ ที่เบื้องบนกำลังเปิดการสอบคัดเลือกผู้บำเพ็ญอยู่ในขณะนี้

นำบทข้อเจ็ด

เจดีย์ปิด สนิทศูนย์ กุญแจทอง
จะเปิดลอง ช่องกุญแจ แลมิดชิด
วิสุทธิ์อาจารย์ พระคุณยิ่ง หนึ่งนิ้วประสิทธิ์
เห็นแสงวิจิตร จากดวงรัตนา สูงค่ามิปาน

無縫金鎖無縫搭
無縫鑰匙開開他
明師一點恩莫大
無價真寶放光華

ดวงรัตนา หมายถึง เห็นจิตเดิมแท้อันงดงามแห่งตน

7

ย้ำเตือนลูก พุทธบุตรเดิม น้ำตาร่วง
ด้วยเป็นห่วง ลูกหลงโลก นานนักหนา
ณ เบื้องบน ทุกคืนวัน คอยลูกกลับมา
จนน้ำตา กัดกร่อนใจ ให้แหลกลาญ

◆

ลูกไม่ตื่น เกี่ยวอะไร กับแม่ฯด้วย
เกรงลูกม้วย มอดไหม้ไป กับภัยพิบัติ
ฟังแม่ฯเตือน เร่งบำเพ็ญ ตนเคร่งครัด
จะเป็นปราชญ์ รู้ใจแม่ฯ และ**คุณอาจารย์**[1]

◆

นิ้วเบิกจากพระอาจารย์ แม้ชีพผลาญ ทดแทนยาก
พระคุณหนัก ดั่งทะเล-เขา เจ้าจงจำไว้
พระวิสุทธิ์ไม่เบิกจุด จะพ้นทุกข์ สุขอย่างไร
จะพ้นเกิดตาย มหันตภัย ไม่ได้เลย

◆

[1]**คุณอาจารย์** คือ พระคุณพระวิสุทธิอาจารย์ที่สนองพระบัญชาเบื้องบน อุตส่าห์ฉุดช่วยเราด้วยความเหนื่อยยาก

ฉุดบรรพบุรุษ ปรกลูกหลาน พระอาจารย์โปรด
พระฯกำหนด จงทำตาม แทนคุณท่าน
ผู้บำเพ็ญ หากฝ่าฝืน ขัดโองการ
อัสนี ฟ้าลงทัณฑ์ บรรพบุรุษเก้าชั้น ต่างคร่ำครวญ

◆

เทิดทูนวิถีธรรม ตามพระบัญชา จึงเป็นปราชญ์
ต้องฝึกหัด แผ่อบอุ่น คุณงามให้
เคารพนอบ ประหยัดตน รู้อภัย
ยิ้มละไม วาจาดี มีคุณธรรม

◆

สร้างมนุษยธรรม ดีที่สุด ถึงอนุตตรฯ
มีจริยะ มโนธรรม และกังฉัง[2]
บำเพ็ญทั้ง กายและใจ ไปพร้อมกัน
สำรวมครัน **มั่นศูนย์กลาง**[3] อย่างสมบูรณ์

◆

[2]กังฉัง 綱常 หมายถึง

กัง การปกครองสามระดับอันเป็นคุณ คือ ระหว่างเจ้าเหนือหัวกับข้าแผ่นดิน ระหว่างพ่อกับลูก และสามีกับภรรยา

ฉัง คุณธรรมสามัญห้าประการ คือ เมตตา มโนธรรม จริยา ปัญญา และสัตยา

[3]มั่นศูนย์กลาง หมายถึง มั่นบำเพ็ญศูนย์กลางของจิตที่มีแต่ความดีงาม

ช่วยรักษา ทั้งปาเต๋อ และอู่หลุน
หญิงสร้างคุณ ไม่ผิดจาก ซื่อเต๋อ[4] ซันฉง[5]
เร่งสร้างคุณ เมตตามโนธรรม สัตย์ซื่อตรง
ต่อทุกคน ญาติธรรม ดังพี่น้อง ร่วมท้องพระแม่ฯเดียว

◆

อย่าตำหนิ นี่ฉลาด นั่นโง่เขลา
แบ่งเขาเรา รวยหรือจน คนละสี
เป็นผู้ใหญ่ ต้องใจกว้าง ดั่งนที
แนะนำชี้ ชนรุ่นหลัง สร้างงานธรรม

◆

เป็นชายชาญ อั้นอดได้ ให้เงียบงำ
จะสูงต่ำ กรำลมฝน ไม่บ่นว่า
เกรงคำชม ชอบให้ติ แก้ที่ผิดมา
จึงนับว่า คนดีเด่น เป็นขื่อคาน

◆

เป็นผู้น้อย น้อมผู้ใหญ่ ร่วมใจกัน
อาวุโสนั้น หมั่นโอบอ้อม พร้อมใจกว้าง
ขณะนี้ โลกคับขัน ต่างต้องพยายาม
อย่าผิดคำ แม่ฯย้ำเตือน เหมือนหยกทอง

◆

มิใช่อริยชน ไม่พ้นผิด ผิดแล้วแก้
รู้ผิดแน่ ไม่แก้ผิด นิพพานยาก
สร้างบุญแล้ว ตามด้วยบาป บุญพรากจาก
เคยผิดพลาด สร้างบุญกลบ ลบบาปเวร

◆

ผิดแล้วแก้ สร้างบุญเพิ่ม เสริมความดี
จดบัญชี บุญเป็นบุญ หนุนนำชัด
บุญมากกว่า บัญชีฟ้า ท่านเก็บจัด
ถูกภัยพิบัติ เพราะบุญน้อย บาปมากมาย

◆

บัญชีฟ้า บันทึกถ้วน ล้วนมอบหมาย
แก้ผิดได้ ก่อนสร้างบุญ มีคุณสมบัติ
แต่โบราณ เพียรอนุตตรฯ นั้นแสนยาก
บัดนี้จัด เปลี่ยนแปลงใหม่ ไม่เหมือนเดิม

◆

[4]ซื่อเต๋อ 四德 หมายถึง คุณธรรมสี่สำหรับกุลสตรี คือ รักษาความบริสุทธิ์ วาจา สีหน้า และการงานดี

[5]ซันฉง 三從 หมายถึง พึ่งพาติดตามสามของสตรี คือ เมื่อเป็นเด็กพึ่งพาพ่อแม่ เมื่อแต่งงานพึ่งพาสามี และสามีตายให้พึ่งพาลูก

แม่ฯนิรโทษ โปรดเมตตา นำพาหญิงชาย
ทั้งมารภัย กฎบัญญัติ ตัดทอนให้
บำเพ็ญอนุตตรฯ ขณะนี้ จึงง่ายดาย
ไม่มีภัย ความทุกข์เข็ญ เป็นมารผจญ

◆

เจ้าเหนื่อยยาก ต้องเดินทาง ทั้งเหนือใต้
ช่วยพุทธบุตรได้ แม่ฯก็ให้ อุบลอาสน์
แม้กรำลม กรำหนาวร้อน ต้องเหนื่อยยาก
เจ้าลำบาก เป็นส่วนบุญ ค้ำคูณตน

◆

แม้ถูกเกลียด,ถูกใส่ไคล้ ไม่พอใจ
วันต่อไป จะแบ่งแยก โง่หรือปราชญ์
ถูกปรักปรำ ก็กล้ำกลืน ไม่อาฆาต
เจ้าสะอาด เบื้องบนรู้ ดูพิจารณ์

◆

ไม่ชิงใหญ่ ไม่ชิงเด่น เอาชนะ
จิตพุทธะ สำรวมเฝ้า เกลาจนใส
สยบมาร รู้เท่าทัน ความดีร้าย
ถึงอย่างไร ต้องถูกสอบ จึงสมบูรณ์

◆

แม้คนชั่ว จะย่ามใหญ่ ใจซื่อจะอ่อนกว่า
ถึงเวลา สนองบาป กวาดชั่วร้าย
โบราณมา บำเพ็ญจริง ยิ่งมีมารภัย
สูงเท่าไหร่ ร้ายยิ่งพาล มารยิ่งตาม

◆

ไม่ใช่เพราะ เวรกรรมมาก ถูกคุกคาม
หากขาดรากฐาน บัวพันกลีบ[6] จะรับไม่ไหว
คนวาสนาน้อย ด้อยผลบุญ จะคลอนแคลนใจ
ได้ธรรมไป จะถอยจาก ยากนิพพาน

◆

ลูกอย่าว่า คนบำเพ็ญ เป็นโง่บ้า
เขาตั้งหน้า สร้างบุญใหญ่ คงไว้ชื่อ[7]
สามศาสดา แพร่ศาสนา สอนฝึกปรือ
เกียรติบันลือ พร้อมบุญบาร ด้วยผ่านทุกข์กรำ

◆

[6] บัวพันกลีบ หมายถึง บุญบารมีใหญ่ที่สร้างสมไว้จนได้อริยฐานะ มีบัลลังก์บัวพันกลีบรองรับ

[7] คงไว้ชื่อ คือ คงชื่อไว้เป็นที่สักการะบูชาของคนในโลก

จวบบัดนี้สามพันปี ที่เบื้องบน คนทูนเทิด
พระฯพราวเพริศ เลิศมรรคผล คนกราบไหว้
ธรรมกาลนั้น เป็นเพียงสอบ เสริมสร้าง[8]ไว้
บัดนี้ไซร้ ปฏิรูป[9]หมด สามโลกรวมกัน

◆

สามพันหกร้อย ได้ศาลบูชา สง่างาม
สี่หมื่นแปดพัน ได้วาสนา บารมีสูง
เพียรทำจริง ได้อริยปราชญ์ เชิดชูสกุล
จะฉุดจูง บรรพบุรุษลูกหลาน มั่นกุศลบุญ

◆

ใครเทิดทูนทำตาม จะก้าวไกล หาไม่จะตกต่ำ
"สามคุณ" สงบสักครู่ แม่ฯจะให้โอวาทต่อไป

พัก

---

[8]เสริมสร้าง ครั้งธรรมกาลยุคแดง ผู้คนจิตใจใฝ่ธรรม พระผู้บรรลุในฐานะพระผู้เสริมสร้าง

[9]ปฏิรูป บัดนี้เป็นธรรมกาลยุคขาวสุดท้าย เทวโลก มนุษย์ และยมโลก จะถูกเก็บกวาดปฏิรูปใหม่หมด เบื้องบนจึงเปิดโอกาสใหญ่ กำหนดคัดเลือกสามพันหกร้อยตำแหน่งพระอริยะ สี่หมื่นแปดพันพระเมธาฐานะ ให้ทุกคนรู้จิต บำเพ็ญจิตโดยตรง และบรรลุได้โดยตรงในครั้งนี้

นำบทข้อแปด

บุญวาระพิเศษ นับหมื่นปี เพิ่งมีมา
เริ่มเวลา สอบคัดเลือก กัปสุดท้าย
สามพระพุทธา ชุมนุม "หลงฮว๋า" เก็บงานใหญ่
สอนพุทธบุตรให้ ได้อรหันต์ บรรลุธรรม

8

เตือนพุทธบุตรเดิม ใจแม่ฯรวดร้าว หน่ายเศร้าชินชา
ดูดูเถิดหนา ลูกไม่ยอมตื่น จากโลกีย์วิสัย
หลงสุขจอมปลอม ยอมกรำลำบาก ทุกทุกวันไป
นิพพานทางใหญ่ กลับขอไปที ว่าไม่มีเวลา

◆

ผู้คนส่วนใหญ่ หลงใหลทางโลก ผิดหลักอริยะ
บ้างกลัวปะทะ ถูกมารรุมใส่ ใจไม่มุ่งมั่น
วิถีธรรมจริง ต้องถูกทดสอบ ตั้งแต่โบราณ
สอบวัชรญาณ แข็งแกร่งจีรัง เหมือนดังหยกงาม

◆

หยกไม่เจียระไน จะไม่ได้รูป พูดกันถูกต้อง
ธาตุแท้เป็นทอง ยิ่งเผาให้ร้อน จะยิ่งสุกปลั่ง
ลำต้นไม้ใหญ่ ถูกริดกิ่งก้าน จึงเป็นหลักคาน
นำมาตอกฐาน สร้างอาคารใหญ่ จะได้มั่นคง

◆

เปรียบเทียบทุกอย่าง ไม่ต่างอะไร กับเรื่องคนเรา
จิตปัญญาเชาวน์ จะเงากระจ่าง เพราะต่างขัดฝน
ลูกกตัญญู จะปรากฏได้ ในบ้านยากจน
ชาติจะเกิดคน เก่งกล้าภักดี เมื่อมีภัยมา

◆

ท่ามกลางลมแรง จะรู้หญ้าแกร่ง มิได้แสร้งว่า
ไม่เห็นกับตา จะปะปนไป ไม่รู้ประจักษ์
ตั้งแต่โบราณ ผู้บำเพ็ญเพียร เคยมีมากนัก
จะงอนิ้วนับ จับตัวอย่างเล่า เท่าที่จำมา

◆

ยังจำได้ไหม ที่เจียงไท่กง[1] เคยขายแป้งหมี่
ถูกมารลองดี ทดสอบจิตใจ ในเรื่องต่างต่าง
ส่วนเหวินอ๋วง[2] ถูกโจ้ว[3]ขังเมืองอิ่ว[4] ถึงเจ็ดปีนาน
ต่างรู้พิจารณ์ ว่าเป็นกำหนด จึงสู้อดทน

---

[1]**เจียงไท่กง** 姜太公 คือราชบุตรองค์ที่ 4 ของกษัตริย์โจวเหวินอ๋วง บำเพ็ญจนสำเร็จ เป็นพระอริยะ เป็นผู้ปฏิบัติดี จนแม้บรมครูขงจื่อก็ยึดถือพระจริยวัตรของพระองค์เป็นแนวทางปฏิบัติ สมัยตกยาก พระองค์เคยหาบแป้งหมี่ไปขาย เข่งแป้งหมี่ถูกม้าลากล้มคว่ำ แต่พอจะเก็บโกยแป้ง ลมก็แกล้งพัดจนแป้งกระจายหมดไป

[2]**เหวินอ๋วง** 文王 คือ กษัตริย์ต้นราชวงศ์โจว (ประมาณ 3,500 ปีก่อน) เป็นกษัตริย์ที่ทรงคุณธรรม มีความกตัญญูเป็นเลิศ

[3]**โจ้ว** 紂 คือ ชื่อเจ้าเมืองในสมัยเหวินอ๋วง ผู้ทารุณโหดร้ายเสมอด้วยพระจักรพรรดิจิ๋นซีฮ่องเต้

[4]**อิ่ว** 羑 คือ ชื่อเมืองหนึ่งในสมัยราชวงศ์โจว

แม้ข่งจ้งหนี[5] ก็เคยมีภัย มารมา-รอนราญ
ครั้งหนึ่งเดินผ่าน เขตเมืองเอว้ย ซ่ง[6] ถูกจับคุมขัง
ถูกลบรอยเท้า โค่นต้นไม้ใหญ่ ที่ใช้กำบัง
ถูกอดอาหาร ที่เมืองไช่ เฉิน[7] นานอีกเจ็ดวัน

◆

ผู้คนครั้งนั้น มองดูจอมปราชญ์ เช่นคนโง่บ้า
เล่าความเป็นมา ก็ไม่อาจถ้วน กระบวนความได้
เช่นชิวฉางชุน[8] สู้บำเพ็ญหนัก ยากกว่าใครใคร
เกือบจะอดตาย ถึงเจ็ดแปดครั้ง ก็ยังสู้เพียร

◆

ธิดาน้อยเมี่ยวซั่น[9] ถูกบั่นตัดแขน เจ็บแสนทรมาน
ซุนปู้เอ้อ[10]นาง ยอมลวกน้ำมัน ให้หน้าเป็นแผล
การบำเพ็ญเพียร ก่อนกับเดี๋ยวนี้ มีการเปลี่ยนแปร
จะไม่ย่ำแย่ เพราะมารลดลง อีกร้อยเท่าตัว

◆

ผู้เป็นหลักคาน มีฐานของบุญ จึงถูกทดสอบ
มารมารุมรอบ กร้ากรอบอารมณ์ บ่มพุทธจิตฉาย
ประตูพระอริยะ เริ่มจากจุดนี้ เป็นขั้นบันได
แม้รู้ความนัย เข้าใจถ่องแท้ ถึงแน่สุขาวดี

◆

แม่ฯได้กำหนด แผนการวิเศษ ลึกซึ้งแยบยล
เอาพายุวน เป็นฉากบังไว้ ภายในจรัส
บำเพ็ญอนุตตราฯ แม้ไม่มีมาร ทดสอบเลือกคัด
พวกคนจรจัด ขี้เหล้าเมายา พาขึ้นเมืองแมน

◆

แม้ไม่ทดสอบ ให้รู้โง่ ปราชญ์ เท็จจริงแค่ไหน
อาสน์บัวของใคร จะยอมให้ใคร ได้ขึ้นนั่งก่อน
อย่าว่าแต่เรื่อง อริยฐานะ จะสอบขั้นตอน
ถึงแม้ราษฎร สอบเป็นขุนนาง นานนับสิบปี

◆

---

[5]ข่งจ้งหนี 孔仲尼 จอมปราชญ์ขงจื่อ

[6]เอว้ย ซ่ง 衛宋 เมืองที่บรมครูขงจื่อเดินทางไปแพร่ธรรม และถูกขุนนางทรราช เหยียดหยามกำจัด

[7]ไช่ เฉิน 蔡陳 เมืองที่บรมครูขงจื่อเดินทางไปแพร่ธรรม มาถึงชายแดนเมืองไช่จะเข้าเมืองเฉิน บังเอิญถูกล้อมกรอบอยู่ในเขตสงครามที่เมืองอู๋ยกทัพมาโจมตี

[8]ชิวฉางชุน 邱長春 เป็นผู้ปฏิบัติดีที่บรรลุธรรมวิเศษ บำเพ็ญด้วยความอดทนยิ่ง จนสำเร็จมรรคผลเป็นพระอริยเจ้าในที่สุด

[9]เมี่ยวซั่น 妙善 พระนามเดิมของพระโพธิสัตว์กวนอิน

[10]ซุนปู้เอ้อ 孫不二 ธิดาเศรษฐีในสมัยราชวงศ์ซ่งผู้มีรูปโฉมงดงามยิ่ง ความงามเป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญ จึงทำลายโฉมตนเอง และบำเพ็ญจนสำเร็จอริยมรรคในที่สุด

แม่ฯหนักใจลูก ถดถอยหายห่าง เพราะต่างไม่รู้
แม่ฯน้ำตาพรู จนเป็นเลือดหยด รันทดร่ำไห้
ซ้ำแล้วหลายครั้ง จดหมายถึงลูก แม่ฯได้ส่งไป
แต่ครั้งไหนไหน ก็ไม่เห็นว่า จะงอกเงยกัน

◆

เฝ้ากำชับซ้ำ ย้ำเตือนร่ำไป ไยจึงไม่ตื่น
ผู้ใดขัดขืน โอวาทแม่ฯนะ จะตกนรก
ลูกเอ๋ยแม่ฯกู่ จงรู้เร่งจิต รีบคิดให้ตก
แม้มารรุมรบ สอบหมื่นพันซ้ำ จิตไม่ทรามลง

◆

มั่นบุญกุศล จงเสมอต้น จนตลอดปลาย
อย่าได้วุ่นวาย มีศรัทธามั่น แล้วมารจะหยุด
โบราณบำเพ็ญ ต้องมุ่งป่าเขา ย่ำเท้าก้าวรุด
จำต้องทิ้งลูก ทิ้งเมีย สมบัติ พรากพลัดออกเดิน

◆

ท่องไปทั่วป่า หาธรรมสายตรง[11] พบก็ทั้งยาก
สุดแสนลำบาก จนรองเท้าเหล็ก ผุพังสึกกร่อน
ต้องเจออุปสรรค ถูกเคี่ยวกรำหนัก ยากเข็ญซับซ้อน
ผู้วิเศษก่อน จึงมาชี้นำ ซึ่งน้ำใจจริง

◆

ท่านมาลองใจ ใครบำเพ็ญดี มีศรัทธามั่น
จึงพาเข้าถ้ำ ไปฝึกฝนญาณ ดังต้นอ่อนใหม่[12]
สามพันบุญดี สี่ร้อยเป็นผล จนสำเร็จไป
ก็เพียงแต่ได้ ในชั้นเทวโลก เสวยสุขชั่วคราว

◆

บำเพ็ญอนุตตรฯ ดูช่างง่ายดาย ในยุคขาวนี้
ได้รู้จุดชี้ แล้วเพียรปฏิบัติ เร่งตัดตัณหา
คุณอันวิเศษ จะไม่เปิดเผย หากมิใช่เวลา
แม่ฯได้เมตตา ให้ลูกกึ่งบวช กึ่งยังครองเรือน

◆

บัดนี้ภาวะคับขัน เน้นงานอริยะ ลดละทางโลก
อย่าได้เลี่ยงหลบ เกลื่อนกลบเกียจคร้าน ให้หมั่นเพียรจริง
จดหมายโลหิต สะกิดใจตื่น ฟื้นลูกชายหญิง
มิใช่อ้างอิง สุภาษิตพร่ำ พูดย้ำร่ำไร

◆

---

[11]**ธรรมสายตรง** หมายถึง พระวิสุทธิอาจารย์ พระสังฆปริณายกที่สืบทอดต่อมาตามพงศาธรรม ถ่ายทอดวิถีแห่งจิตให้โดยตรง

[12]**ต้นอ่อนใหม่** หมายถึง จิตที่เพิ่งเริ่มจะรับการฝึกฝนบำเพ็ญ

เพื่อลูกโดยแท้ แม่ฯจึงเหนื่อยหนัก กระอักใจสลาย
จงจำมั่นไว้ เหล่าพุทธบุตร ช่วยพูดอรรถา
เขียนถึงตรงนี้ ให้สามคุณพัก สักครู่เวลา
แล้วแม่ฯจะมา ประทับเขียนใหม่ ในกระบะทราย

พัก

นำบทข้อเก้า

จิตมิใช่ เห็นรูปได้ เหมือนเดือนฉาย
ญาณมิใช่ ดอกเหมยบาน กลางหิมะ
ไร้มลทิน เป็นความว่าง เป็นสัจจะ
ญาณอนุตตรฯ บริสุทธิ์ ผุดผ่องแวววาว

心非天邊明月鏡
性非雪裡開梅花
不住纖塵真空現
潔白無染光至華

๙

เตือนพุทธบุตร ด้วยสายเลือด น้ำตาตก
ด้วยตระหนก คิดถึงลูก พุทธบุตรแท้
ทางบำเพ็ญ นับพันสาย ไม่ตรงแน่
สายทองของแม่ฯ เจ้าไม่ยึดจับ[1] ยากกลับนิพพาน

◆

ขณะนี้ ศาสน์นอกทาง ต่างเฟื่องฟู
พุทธบุตรไม่รู้ จะพากัน เดินตามหลง
พันหมื่นศาสน์ แม่ฯโปรดให้ ได้แพร่ลง
เหมือนสาส์นส่ง เป็นพื้นฐาน ว่ายุคสามจะมา

◆

ยังไม่ถึงเวลา แม่ฯไม่โปรดให้ วิถีทางตรง
แต่เห็นลูกหลง มากด้วยคนผิด ดวงจิตตกต่ำ
จึงให้ศาสนา หนทางอ้อมไว้ ได้กราบไหว้นำ
บุญทานให้ทำ เพื่อคุมจิตลิง จิตม้าวิ่งกัน

◆

[1] **สายทองแม่ไม่ยึดจับ** : ไม่คงสภาวะความเป็นหนึ่งเดียวกับต้นกำเนิดเดิมก่อนที่จะแยกมาจากพระแม่องค์ธรรม

เพื่อรอโอกาส อนุตตรฯจริง ลงโปรดทั่วไป
เพื่อลูกจะได้ กราบวิสุทธิอาจารย์ คืนฐานบ้านเกิด
หากแม้มิใช่ บุญวาระนี้ **แม่ไม่ปรกเปิด**[2]
แล้วหมื่นกำเนิด ศาสน์จะรวมกัน เป็นอันหนึ่งเดียว

◆

ให้วิถีธรรม ชื่อว่า **"อี๋ก้วน"**[3] แปรสกลสัพพโลก
โปรดทั้งสามภพ ฉุดช่วยโลกพร้อม ขึ้นบันไดเมฆ
คำพูดของแม่ฯ ล้วนเป็นความจริง มิใช่สรรเสก
มิได้กล่าวเท็จ มีหลักฐานไว้ ได้ยืนยันจริง

◆

ศาสนาใหญ่ทั้งสาม **มีหลักเป็นหนึ่ง** หนึ่งจะไปไหน[4]
หนึ่งแยกกระจาย กลายพันพันหมื่น หนึ่งเริ่มจากอะไร
การจะบำเพ็ญ พึงรู้รากฐาน กำเนิดจากไหน
แม้ไม่เข้าใจ หนทางเป็นมา อย่าหวังกลับคืน

◆

---

[2]**แม่ไม่ปรกเปิด** : พระแม่องค์ธรรมไม่โปรดเปิดเผยถ่ายทอดวิถีธรรม ที่บรรลุสู่นิพพานโดยตรงให้โดยง่าย และบัดนี้เป็นยุคที่พระองค์จะเก็บศาสนาทั้งหมดรวมไว้เป็นหนึ่งเดียวกัน

[3]**อี๋ก้วน 一貫** : ธรรมปฏิเวธ ความเป็นหนึ่งที่เข้าถึงเป็นอยู่ในทุกสถานะ ทุกสภาวะของธรรมจักรวาล ฯลฯ

[4]ต้นกำเนิดของสรรพสิ่งเริ่มจากหนึ่ง หนึ่งของสรรพสิ่งและสรรพชีวิต คือ ศูนย์พลังใหญ่ของธรรมชาติ ซึ่งเราเทิดทูนว่า พระแม่องค์ธรรม อนุตตรภาวะ

ยุคสุดท้ายนี้ เก็บงานฯครั้งใหญ่ ให้รู้วิถีจิต
ซึ่งที่สถิต **มหายาน**[5] อันลี้ลับ
วิเศษสุด แต่โบราณ ไม่เคยสดับ
ทางตรงลัด ในยุคสาม ครั้งนี้เอง

◆

แม้ไม่เชื่อ แม่ฯยังมี อีกหลักฐาน
หลักสำคัญ ของสามศาสนา มาว่าขาน
ว่าความเป็นหนึ่ง เอกสัทธะฯ จากนิพพาน
เรียกต่างต่าง แต่หลักใหญ่ ไม่ต่างกัน

◆

ศาสนาปราชญ์ เรียกวิถีนี้ ว่า**ก้วนอี**[6]
ส่วนกุยอี[7] พุทธศาสนา ว่าอย่างนั้น
ศาสนาเต๋า เรียก**โส่วอี**[8] ที่ต่างกัน
จุดสำคัญ "อี" คือ "เอกะ" สัทธะฯเดียวกัน

◆

เห็นจิตตน **พุทธภาวะ** ศาสนาพุทธว่า
สำรวมจริยา ผดุงจิต หลักศาสนาปราชญ์
ของ**เหลาจื่อ** บำเพ็ญจิตญาณ **ฝึกกายธาตุ**[9]
ล้วนจิตวิรัช แฝงศักยภาพ หนึ่งจิตเดียวกัน

◆

"บำเพ็ญตน" "สร้างคุณธรรม" "สงบใส"
ทั้งสามปัจจัย[10] รวมเป็นหนึ่ง ของศาสนาเต๋า
ศาสนาปราชญ์ ให้รู้ธาตุแท้ ในตัวเรา
รู้ตัวเขา รู้สรรพสิ่ง ทิ้งนิวรณ์

◆

เมื่อรู้แท้[11] ให้ยั้งจิต[12] มีสติมั่น[13]
จิตนิพพาน[14] ไม่มีดีชั่ว สงบเฉย
ศาสนาพุทธว่า รูปขันธ์ว่าง ไม่มีอะไรเลย
ล้วนแต่เฉลย ให้สงบจิต ใกล้ชิดกับนิพพาน

◆

---

[5]**มหายาน** : พาหนะสำคัญ หรือหนทางวิธีการปฏิบัติเพื่อบรรลุมรรคผลขั้นสูง

มหายาน ในที่นี้หมายถึง ภาวะพุทธจิตอันยิ่งใหญ่ของตนที่เบื้องบนโปรดประทานถ่ายทอดให้รู้ได้

[6]**ก้วนอี** 貫一 : ความเป็น อยู่ ที่รู้ตลอด

[7]**กุยอี** 歸一 : กลับสู่พุทธภาวะอันเป็นหนึ่งแต่เดิมมา

[8]**โส่วอี** 守一 : ดำรงรักษาความเป็นหนึ่งของจิตไว้

[9]**ฝึกกายธาตุ** : ฝึกธาตุทั้งห้า คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ และธาตุทองในกาย

[10]**สามปัจจัย** : หลักในการบำเพ็ญของศาสนาเต๋า มี ซิวเต้า จีเต๋อ ชิงจิ้ง
修道、積德、清靜 คือ
สำรวมตน สร้างบุญทานบารมี และทำจิตให้สงบเป็นกุศล

[11]**รู้แท้** 知 (จือ) [12]**ยั้งจิต** 止 (จื่อ)

[13]**มีสติมั่น** 定 (ติ้ง) [14]**นิพพาน** 靜 (จิ้ง)

ศาสนาพุทธให้ ไตรสรณะ ถือศีลห้า
เต๋าให้รวมพลา สมาธิ ตรงกลางศูนย์
ปราชญ์เคร่งครัด จัดจริยะ ให้คนรู้คุณ
ปกครองหนุน **สามระดับ**[15] กับเบญจธรรม

◆

กาลครั้งนี้ ถ่ายทอดรวม ทั้งสามศาสนา
พุทธฯ ปาณาฯ ไม่ฆ่าสัตว์ ตัดชีวิต
ปราชญ์ เมตตา ให้ปรานี ที่ดวงจิต
เต๋า รวมสถิต **พลังธาตุไม้**[16] ให้เป็นเมตตา

◆

พุทธฯ อทินนา อย่าลักขโมย โกยกอบใคร
ปราชญ์ มีน้ำใจ เฝ้าจงรัก ซื่อสัตย์มั่น
เต๋า ฝึกปอด เสริมธาตุทอง ปองสำคัญ
เป็นหนทาง คนทำดี ที่น้ำใจ

◆

พุทธฯ ละกาเม ไม่เสเพล ลูกเมียใคร
ปราชญ์ สำรวมใจ กายวาจา จริยามั่น
เต๋า ฝึกหัวใจ คุมธาตุไฟ ไม่ลุกลาม
รวมทั้งสาม เป็นจริยธรรม กำหนดตน

◆

[15]**ปกครองสามระดับ** 三綱 (ซันกัง) คือ ระหว่างผู้อยู่เหนือกับผู้น้อย บิดากับบุตร และภรรยากับสามี

พุทธฯ สุราเมฯ ไม่เกเร ดื่มเมามาย
ปราชญ์ คุมใจ ได้สติ ปัญญาใส
เต๋า คุมธาตุน้ำ คงระดับ อยู่ที่ไต
รวมความให้ มีสติ เสริมปัญญา

◆

พุทธฯ ไม่มุสา ใจวาจา อย่าตระบัด
ปราชญ์ ซื่อสัตย์ มั่นสัญญา วาจาชอบ
เต๋า คุมม้าม ธาตุดินในกาย ให้มีกรอบ
ล้วนรายรอบ กายวาจาใจ ให้สัตย์ซื่อจริง

◆

ในศีลห้า สามศาสนา เหมือนกันหมด
เต๋า กำหนด ธาตุในกาย ให้รวมศูนย์
พุทธฯ ข้อห้าม กำราบด้วย ศีลค้ำจุน
ปราชญ์ เนื่องหนุน คุณธรรมสามัญ ประจำใจ

◆

---

[16]**พลังธาตุไม้ จอมปราชญ์เหลาจื่อ** ได้โปรดถ่ายทอดให้บำเพ็ญธาตุทั้งห้าในกายตนจนรวมศูนย์เป็นหนึ่ง พุทธจิตบรรลุวิมุตติ

ธาตุทั้งห้า คือ

1. ธาตุไฟ อยู่ที่หัวใจ เป็นธาตุจริยธรรม
2. ธาตุน้ำ อยู่ที่ไต เป็นธาตุปัญญาธรรม
3. ธาตุทอง อยู่ที่ปอด เป็นธาตุมโนธรรม
4. ธาตุดิน อยู่ที่ม้าม เป็นธาตุสัตยธรรม
5. ธาตุไม้ อยู่ที่ตับ เป็นธาตุเมตตาธรรม

สามศาสนา หลักไม่ต่าง เป็นทางสอง
แม้มีทางรอง ห่างทางตรง คงมีไม่
เริ่มมาจาก พระอริยฝูซี[17] เป็นต้นไป
พระฯโปรดไข ด้วยขีดหนึ่ง เข้าถึงฟ้าดิน

◆

หนึ่งขีดเผย สัจวิถี เป็นพื้นฐาน
ยุคเขียว[18]นั้น พระทีปังกร อุบัติรุด
โปรดคัดเลือก สองร้อยล้าน พุทธบุตร
ให้ล่วงหลุด พ้นเวียนว่าย ได้นิพพาน

◆

ถึงยุคแดง ได้โปรดให้ ศากยพุทธ
อุบัติรุด เปลี่ยนใจคน ชนทั้งหลาย
ได้ฉุดช่วย อีกสองร้อยล้าน กลับคืนไป
รวมช่วยได้ สี่ร้อยล้าน นิพพานกัน

◆

ยังคงเหลือ เก้าพันสองร้อยล้าน หลงทะเลทุกข์
ขณะนี้เป็นยุค พระศรีอาริย์ ธรรมกาลยุคขาว
บัญชาเทียนหยาน แปรชาวโลก ปกครองเจ้า
เบื้องบนเรา ไม่หวงเทพฯพุทธา ส่งมาช่วยงาน

◆

ให้มาเกิดเพื่อ ช่วยงานอริยะ แปรเปลี่ยนโลก
จะปรกโปรด คนจนก่อน คนรวยทีหลัง
แล้วจึงช่วย คนมียศ ราชการ
ต่อจากนั้น เจ้าเมืองกษัตริย์ ทุกชาติต่อไป

◆

ให้ทุกคน พร้อมกันขึ้น บันไดฟ้า
ด้วยเวลา เร่งกระชั้น คับขันยิ่ง
ต้องบุกบั่น เด็ดเดี่ยวไป ให้ตรงดิ่ง
แพร่คำจริง เปลี่ยนใจคน พ้นโลกีย์

◆

ฟ้าดินใหญ่ แต่ธรรมะ ยิ่งใหญ่กว่า
โองการฟ้า แม่ฯบัญชา ศักดิ์สิทธิ์ยิ่ง
แม้ปฏิบัติ เชื่อโอวาท ทำตามจริง
จะให้สิ่ง ศักดิ์สิทธิ์เฝ้า เจ้าอยู่เย็นฯ

◆

---

[17]ฝูซี 伏羲 อริยกษัตริย์จีนครั้งห้าพันกว่าปีก่อน เริ่มเปิดศักราชการใช้อักษรของชาวโลกด้วยอักษรหนึ่งขีดเป็นสัญลักษณ์ว่า ฟ้า เรื่อยมาจนเป็นโป๊ยก่วย ซึ่งเปรียบเสมือนข้อมูลคอมพิวเตอร์ และยังใช้เป็นหลักคำนวณการต่าง ๆ เรื่อยมาจนปัจจุบัน

[18]ยุคเขียว เบื้องบนแบ่งกำหนดกาลของโลกออกเป็นสามยุค คือ ยุคเขียว ยุคแดง และยุคขาว

ต่อจากนี้ไป เป็นเรื่องใหญ่ สำคัญนัก
จะประจักษ์ สัจการณ์ วันใกล้ใกล้
หมื่นพันศาสน์ ลัทธินิกาย สำแดงกันใหญ่
เรียกลมฝนได้ ด้วยมนต์คาถา ไสยศาสตร์ยันต์

◆

ใช้อิทธิฤทธิ์ พลิกแผ่นดินฟ้า มหาสมุทร
ทั้งสิงขรขุด ถมทะเล แปรแร่ธาตุ
บ้างขี่เก้าอี้ ทะยานฟ้า มายาศาสตร์
บ้างแปรห้าธาตุ แฝงอินหยาง[19] ดั้นเมฆกัน

◆

ไสยศาสตร์ มายากล นับไม่ถ้วน
หวังลูกล้วน จดจำไว้ ไม่หลงเขา
หากเดินตาม สิ้นแสงญาณ[20] ทุกข์ไม่เบา
เพราะย่างเข้า กำหนดยุคสาม ให้เห็นจริง

◆

ในยุคนี้ แม่ฯเจาะจง แผนแยบยล
บันดาลดล เป็นไปตาม อำนาจแม่ฯ
ที่สุดจะ บัญชาไสยศาสตร์ ให้หยุดแผ่
แล้วให้แห่ มาชมบุญ ขบวนเซียน

◆

ถึงวันนั้น จะได้เห็น เจ้าลูกทึ่ม[21]
ฤทธิ์ลึกซึ้ง พร้อมลูกสงฆ์ วิปลาส[22]
ถือธงเหลือง ประกาศิต ปลิวสะบัด
ร้องประกาศ ทุกเทพฯไท ให้กลับตำแหน่งตน

◆

ในบัดดล เวทมนตร์ศาสตร์ จะเป็นหมัน
เทพเทวัญ ไม่มีฤทธิ์ สถิตอยู่
เหลือมือเปล่า ไม่อาจเอา ชนะศัตรู
ใครจะอยู่ ใครจะไป ได้รู้กัน

◆

หมื่นพันศาสน์ กราบศรีอาริย์ ร่วมสัจธรรม
ยกย่องนำ พระจี้กง สงฆ์เก่าแก่
พุทธรังสี ส่องสามโลก สว่างแท้
เกิดเปลี่ยนแปร เศรษฐีกลับ กราบคนจน

◆

---

[19]**แปรห้าธาตุ แฝงอินหยาง** : จะปรากฏอิทธิฤทธิ์มายาศาสตร์ที่สามารถแปลงร่างแฝงกายมาล่อใจผู้บำเพ็ญให้หลง
[20]**สิ้นแสงญาณ** : ผู้ได้รับวิถีธรรมเปิดญาณทวารและได้บำเพ็ญ ธรรมญาณจะสว่างงาม หากเดินผิดหนทางไป แสงของธรรมญาณก็จะอับเฉา
[21]**เจ้าลูกทึ่ม** พระแม่องค์ธรรมหมายถึงพระศรีอาริย์
[22]**ลูกวิปลาส** พระองค์หมายถึงพระพุทธะจี้กง ซึ่งแสร้งทำเป็นวิปลาส

คุณธรรม จะขยายไป ในสากล
ทุกชาติชน เป็นเอกภาพ ทั่วโลกหล้า
ไขความลับ บอกลูกแล้ว ก่อนเวลา
พุทธบุตรปัญญา จงเร่งมือ บำเพ็ญเพียร

◆

อย่าเฉื่อยชา จนนาวา เป็นรูรั่ว
กว่าจะตื่นกลัว เรือก็ถึง กลางแม่น้ำ
ถึงตรงนี้ "สามคุณ" เหนื่อย หยุดเขียนคำ
ให้นิ่งทำ สมาธิสักครู่ แม่ฯจะต่อความ

พัก

นำบทข้อสิบ

ถึงเวลา เมืองเมฆา เปิดทางใหญ่
สอบรัตนตรัย ใช่พุทธบุตร จึงให้ผ่าน
แปดพระวัชรฯ น่าเกรงขาม เฝ้ายืนยาม
จะสอบถาม ตอบผิดรหัส จัดส่งโลกันตร์

時至雲城大開放
對上三寶是皇原
八大金剛威嚴現
口令錯了打黃泉

แปดพระวัชรฯ คือ พระวัชรเทพเจ้าแปดพระองค์
รหัส คือ รหัสคาถาห้าคำที่เบื้องบนได้โปรดถ่ายทอดให้ผู้รับวิถีอนุตตรธรรม ใช้ผ่านทางไปสู่นิพพานเป็นการเฉพาะ

10

เตือนลูกทั้งหมด จดหมายนี้ แจงถี่ถ้วน
อย่าเรรวน เรื่องเก็บธรรมญาณ เป็นงานใหญ่
ทั้งสามโลก เบื้องบนโปรด ถ่ายทอดให้
พุทธบุตรได้ รับสัจธรรม ขึ้นฝั่งกัน

◆

ทั่วโลกหล้า จะปรากฏ บัวทองงาม
ยานทั้งสาม อนุตตรฯ เป็นยานใหญ่
ยานชั้นกลาง ชั้นเทวโลก เสวยสุขไป
ที่เกิดกาย คือยานชั้นต่ำ รวมเป็นสามยาน

◆

เหนือฟ้านี้ ยังมีฟ้า มิใช่ว่าเล่น
อนุตตรฯเป็น แดนนิพพาน อันวิมุตติ
เทวโลกเป็น ทิพย์สถาน สำราญสุข
ส่วนโลกมนุษย์ เป็นที่อยู่ ของหญิงชาย

◆

บนนิพพาน เป็นแดนวิสุทธิ์ ที่สุดวิเศษ
ส่วนเทวเขต ด่านเทวะ จะเวียนธรรมจักร
แดนโลกีย์ รูปลักษณ์สามัญ ชีวิตสารพัด
ต่างลำดับจัด จากผลเพียรธรรม สามระดับยาน

◆

แม้หากบำเพ็ญ ธาตุของชีวิต เป็นจิตเดิมแท้
ทางตรงแน่วแน่ ยานระดับสูง วิเศษไพศาล
แต่หากบำเพ็ญ เวียนธรรมจักร กำหนดลมปราณ
เป็นยานชั้นกลาง ได้ฌานสติ สมาธิปัญญา

◆

ยานระดับสาม ยึดในรูปลักษณ์ ติดพิธีกรรม
สวดกันพึมพำ ตีเคาะประโคม ท่องบ่นอุบอิบ
แต่มาบัดนี้ วิถีสุดท้าย ให้พ้นชีวิต
ใครที่รู้จิต หลุดพ้นเวียนว่าย ได้ทางนิพพาน

◆

มีหนึ่งสิบแปด เด็กน้อย[1]นั่งกลาง ระหว่างทวีป
มีอิทธิฤทธิ์ ดังฟ้าแลบแปลบ แผ่นดินไหวตื่น
ทั่วทั้งหญิงชาย ที่เคยหลับใหล พากันกลับฟื้น
บ้านเมืองนับหมื่น จะถูกกอบกู้ ชูช่วยทั่วกัน

[1]หนึ่งสิบแปดเด็กน้อย เป็นปริศนาธรรมตามลักษณะอักษรจีน ชี้ให้เห็นจุดสถิตจิตเดิมแท้ของคนเราที่มีความบริสุทธิ์ไร้เดียงสาเหมือนเด็กน้อย

แล้วหมื่นพันพระ พุทธะอริยะ จะมาชุมนุม
เข้าร่วมประชุม ณ ดินแดนกลาง ในระหว่างโลก
เมื่อหักล้างหนี้ ไม่มีกรรมแล้ว ทั่วทั้งสามภพ
จะเริ่มกำหนด ยุคขาวคงมั่น ตั้งแต่นั้นไป

◆

จะกวาดให้พ้น คนเลวชั่วร้าย เหลือไว้คนดี
แปรเปลี่ยนโลกนี้ จากทะเลทุกข์ ปลูกเป็นกุมุท[2]
ให้โลกโลกีย์ เป็นแดนพุทธะ สะอาดบริสุทธิ์
ให้ได้ชื่นสุข อย่างพระพุทธะ ระยะสี่พันปี

◆

ในระยะนั้น ไม่มีฆ่าฟัน ดีงามไปหมด
เขาธารใสสด กิเลนหงส์ฟ้า มีมาเกิดใหม่
ทะเลราบเรียบ บ้านเมืองสงบ อบอุ่นชื่นใจ
ต่างคนรักใคร่ ไม่แย่งยื้อยุด ฉุดช่วงชิงกัน

◆

ห้าวันลมเย็น สิบวันฝนฉ่ำ นำสู่โลกเหยา[3]
พุทธะอริยเจ้า ฉุดช่วยหญิงชาย ได้สมใจหวัง
พระศรีอาริยะ ประทับทิพย์อาสน์ ประกาศประทาน
ใครสร้างบุญบาร แต่งตั้งมอบหมาย เป็นไปตามบุญ

◆

พุทธบุตรหลุดพ้น จากทะเลทุกข์ ร่วมขึ้นฝั่งกัน
ลูกรัก**เทียนหยาน** นำพาคนเดิม มากราบบาทแม่ฯ
เมื่อถึงตรงนั้น แม่ฯค่อยโล่งใจ ไม่ชะเง้อแล
บุญกุศลแท้ ใครทำใครได้ ดีใจรู้เอง

◆

คนนั้นเริ่มต้น บุกเบิกแพร่ธรรม นำมาเป็นหนึ่ง
คนนั้นรู้ซึ้ง สร้างบุญวิเศษ กุศลนำหน้า
คนนั้นให้ทรัพย์ ธรรมะเป็นทาน มรรคผลเพิ่มพา
คนนั้นสง่า สูงส่งเพราะรู้ อุทิศเพื่อธรรม

◆

คนสร้างตำหนัก พุทธสถาน ตำแหน่ง**จินเซียน**[4]
ช่วยเบื้องบนเปลี่ยน แปรโลกโลกีย์ มีบัวเป็นฐาน
คนนั้นสู้เหนื่อย ได้อริยฐานะ ลำดับบัลลังก์
คนที่จริงจัง โอบอ้อมศรัทธา จะให้ปานใด

◆

---

[2]**กุมุท** ดอกบัว หมายถึง บ้านเมืองที่สูงส่งดีงาม
[3]**โลกเหยา** คือ โลกในครั้งอริยกษัตริย์ฮ่องเต้เหยาของจีน ที่มีแต่ความสงบร่มเย็น ลมฝนสม่ำเสมอ
[4]**จินเซียน** 金仙 คือ เซียนที่มีกายเป็นทอง ซึ่งจะเป็นที่เคารพบูชาของสาธุชนทั่วไปในวันหน้า

ถึงเวลานั้น แบ่งยานทั้งสาม ผลบุญเก้าชั้น
พุทธบุตรทั่วกัน ใครมีบุญมั่น สุขสันต์ทั่วหน้า
แม้ยังมีกาย ไม่ตายก็สุข ใจกายสง่า
เฟื่องฟูทั่วหน้า รื่นเริงสมบูรณ์ พูนสุขสำราญ

◆

เมื่อไรทิ้งกาย จะได้กลับคืน ยังแดนนิพพาน
พ้นกายสามัญ บรรลุโสดา เป็นพระอรหันต์
เครื่องทรงเป็นทิพย์ อาภาพิไล ได้สวมใส่กัน
นั่งบัวบัลลังก์ ประดับมาลา บาทาเกือกเซียน

◆

ได้เฝ้ากราบแม่ฯ องค์ธรรมของเจ้า จะเข้าประคอง
ลูกเอ๋ยขวัญอ่อน กลับมาจนได้ จากไปนานนัก
นับจากนี้ไป แม่ฯจะไม่ให้ สู่โลกลำบาก
ไม่ต้องทุกข์ยาก เป็นปุถุชน ทนทุกข์เคี่ยวกรำ

◆

จะให้เจ้าลิ้ม ชิมผลท้อเซียน ดื่มน้ำอมฤต
สดชื่นรื่นจิต ชมชิดสำราญ ไม่ประมาณว่า
ให้เจ้าสำแดง บุญญาธิการ ไพศาลทั่วฟ้า
ลองใช้บุญญาฯ เปลี่ยนผันโลกหล้า ฟ้าดินหญิงชาย

◆

กายธรรมจริงแท้ แม้ตะวันเดือน ส่องไม่เห็นเงา
ไฟไม่อาจเผา ตกน้ำไม่จม ยืนยงคงได้
บรรยากาศดินฟ้า ไม่มีอิทธิพล ควบคุมต่อไป
พ้นสรรพภัย ไม่กลัวบั่นทอน หนาวร้อนฝนลม

◆

จะไปหนใด ไม่มีอุปสรรค ผ่านโลหะหินผา
อิสระไปมา ไม่มีรอยร่อง ท่องทั่วสากล
บรรพบุรุษเก้าชั้น ลูกหลานเจ็ดทอด ปลอดภัยได้พ้น
สง่าทุกคน ต่างได้มรรคผล เทียบเท่าเหมือนกัน

◆

เมื่อนั้นพุทธบุตร จะจัดงานเลี้ยง ณ สุทธาวาส
พุทธะอริยปราชญ์ ร่วมชุมนุมกัน ในงาน "**หลงฮว๋า**"
ผู้ได้บรรลุ มาเฝ้ากราบแม่ฯ ถ้วนทั่วพร้อมหน้า
แม่ฯคงปรีดา ไม่อาจสรรหา คำพูดบรรยาย

◆

แม่ฯจะรับขวัญ รินน้ำอมฤต โปรดให้ลูกดื่ม
พุทธบุตรปลื้ม ลิ้มอาหารทิพย์ ชื่นจิตสุขสันต์
ชุมนุมกลมกลืน ถ้วนทั่วธรรมญาณ ครั้งใหญ่สำคัญ
ปรบมือสรวลสันต์ ยินดีปรีดา สุทธาวาสครื้นเครง

◆

เมื่อนั้นจะได้เห็น บำเพ็ญอนุตตรฯ มีคุณสูงส่ง
ที่เคยขื่นขม ยืนหยัดกันมา จะไม่เหนื่อยเปล่า
เขียนถึงตรงนี้ เก็บพู่กันทอง ครบถ้วนบอกเล่า
หวังพุทธบุตรเจ้า ประทับจำคำ แม่ฯพร่ำฝากมา

◆

หนังสือเล่มนี้ มีชื่อไว้ว่า อนุตตรฯมารดาสิบบัญญัติ
จะให้ผ่อนพัก สักครู่แล้วแม่ฯ เพิ่มเติมบางคำ

◆

โอวาทไว้ ให้ปรกแดน "กลางวิจิตร"[5]
ทั่วทุกทิศ ประกาศธรรม นำสาธุชน
ปราชญ์คนดี ร่วมขึ้นฝั่ง สร้างกุศล
ได้มรรคผล เสวยอาสน์ บัลลังก์บัว

◆

หยิบพู่กัน เตือนย้ำมั่น กำชับกำชา
ลูกพุทธา จงทำจริง นะลูกเอ๋ย
หวังลูกแม่ฯ จริงใจจริง อย่าละเลย
พุทธบุตรเอ๋ย ช่วยหนวกบอด ให้ตื่นกัน

◆

[5]กลางวิจิตร 中華 (จงฮว๋า) คือ ดินแดนส่วนกลางของโลก มีทวีปเอเชียเป็นส่วนใหญ่ เป็นที่กำเนิดของผู้มีบุญญาธิการ จึงวิจิตรไปด้วยรังสีแห่งธรรม

สุขาวดี บัดนี้ซบเซา เงียบเหงาแสน
เพื่อดินแดน เหล่าพุทธะ ลงมาโปรด
"สี่ร้อยล้าน"[6] พร้อมกันกลับ เกิดในโลก
ใครกำหนด รู้ว่าใคร บรรลุอะไรมา

◆

"เปิดวิสูตร"[7] เห็นตัวจริง **เจ้าชีวิต**[8]
แม้นพลาดผิด คงทุบอก กระทืบเท้า
อย่าปล่อยให้ บุญวาระ เสียไปเปล่า
พอถึงคราว **"ไก่ทองขัน"**[9] ทั่วโลกรับธรรม

◆

โอกาสนี้ ยังครึ่งมืด ครึ่งสว่าง
ตามแม่ฯสั่ง ทุกย่างก้าว ให้คงมั่น
โอวาทนี้ คัดลอกเขียน มีผิดผัน
ถอนองค์พลัน รีบแก้ไข ให้ได้ความ

◆

---

[6]**สี่ร้อยล้าน** คือ จำนวนเหล่าพุทธะที่ได้รับการปรกโปรดฉุดช่วยขึ้นไปในครั้งธรรมกาลยุคเขียวและยุคแดง
[7]**เปิดวิสูตร** คือ ได้รับถ่ายทอดวิถีธรรมเปิดจุดญาณทวาร
[8]**เจ้าชีวิต** คือ พุทธจิตธรรมญาณ หรืออนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณอันเป็นชีวิตจริงของตน
[9]**ไก่ทองขัน** หมายถึง พระศรีอาริย์ทรงโปรดชัดเจน

คัดเขียนแล้ว รีบจัดพิมพ์ เป็นรูปเล่ม
แม่ฯปรีดิ์เปรม พิมพ์มากหลาย ได้เผยแพร่
สร้างกุศล เร่งตักเตือน ให้เปลี่ยนแปร
เวไนยแท้ พร้อมพ้นภัย น้ำไฟลาญ

◆

แม่ฯเขียนจบ เพียงเท่านี้ ไม่ต่อความ
แล้วจะนำ เหล่าพุทธะ คืนสุทธาวาส
ต้องย้อนกลับ เพราะอาลัย ตัดไม่ขาด
ลูกจะปฏิบัติ จริงใจไหม ถามอีกที

◆

โอวาทนี้ เขียนด้วยหยด เลือดน้ำตา
ทุกวาจา ลูกอย่าทำ ลมผ่านหู
นรกสวรรค์ สองหนทาง ลูกก็รู้
แม้นหดหู่ เกียจคร้านตก นรกหมื่นวา

◆

ไม่เขียนอีก ลาจากแล้ว ลูกทั้งหลาย
สุดอาลัย น้ำตาพราก จากลูกคืนกลับนิพพาน

หนังสือของสำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต

01. พระโอวาทอนุตตรธรรมมารดาสิบบัญญัติ
02. ปฐมธรรมาจารย์แห่งธรรมกาลยุคขาว
03. พระอรหันต์ห-ลวี่ตั้งปิน
04. พระพุทธบรรพจารย์เทียนหยาน
05. ไตรรัตน์ ชุดที่ 1
06. ไตรรัตน์ ชุดที่ 2
07. โอวาทธรรมอธิการ
08. ใครกำหนด ชุดที่ 1, 2, 3, 4,
09. การ์ตูนใครกำหนด ชุดที่ 1
10. ปาณาการ์ตูน
11. สามโลกในธรรมกาลยุคขาว
12. วิญญาณเจ้ากรรมติดตามทวงหนี้
13. จริยระเบียบอันพึงรู้สำหรับญาติธรรม
14. พุทธระเบียบพิธี
15. จิ่วหยังกวน สถานเคี่ยวกรำผู้บำเพ็ญ
16. ท่องพุทธาลัย เล่ม 1, 2, 3
17. สิ่งศักดิ์สิทธิ์ได้เห็นวันโลกาวินาศ
18. ศรัทธาพาให้ประจักษ์
19. ไขหลักจิตภาวะสัจธรรม
20. พระโอวาทพระอาจารย์จี้กง
21. วิญญาณฯ ขอส่วนบุญ
22. สายทอง (พงศาธรรม 1, 2, 3)
23. มื้อนี้ไม่มีหนี้ชีวิต
24. ศีลห้าจากพระอาจารย์
25. คัมภีร์มหาบุรุษ
26. ไตรรัตน์ขั้นพื้นฐาน
27. คุณวิเศษแห่งวิถีอนุตตรธรรม
28. ตำนานกตัญญู
29. ระฆังย่ำรุ่ง
30. เสียงร้องขอจากเปรต
31. 101 พระโอวาทจากอมตะพระอาจารย์
32. เพื่อชีวิตวัฒนา
33. สุภาษิตส่องใจ
34. ผู้บำเพ็ญควรรู้กาลเวลา ฯ
35. กอบกำอมฤต
36. คุณวิเศษของหลงเทียนเปี่ยวฯ
37. คัมภีร์ทางสายกลาง
38. คัมภีร์สัจจคาถาเมตเตยยะ
39. ศรัทธาแปด
40. กระจกเงา
41. พระวิเศษคัมภีร์อวี้หวงประทับจิต
42. ข้อแกร่งแรงมุ่งของผู้บำเพ็ญ
43. คัมภีร์สัจคาถาอมตะพุทธะจี้กงโปรดชาวโลก
44. อนุตตรสัทธรรม
45. ตามรอยอริยา
46. จุดหมายการแพร่ธรรม
47. คันฉ่องส่องใจ
48. ไตรรัตน์วิถีจิต
49. มหาพลานุภาพ
50. บันทึกกฎแห่งกรรมยุควิทยาศาสตร์ 1, 2
51. พระอาจารย์สอนว่า
52. คัมภีร์อริยะตะวันเดือน
53. คัมภีร์อริยะตะวันเดือน ฉบับสวดท่องภาษาไทย
54. คัมภีร์อริยะตะวันเดือน ฉบับสวดท่องภาษาจีน
55. คัมภีร์ธรรมรัตนะบัลลังก์สูตร 1-4
56. เหตุต้นผลตาม
57. ข้อแกร่งแรงใจ
58. แรงปณิธานกับแรงบาปเวร
59. คติพจน์เตือนใจจากท่านผู้เฒ่าน้ำใส 1-4
60. บันทึกคติพจน์ท่านผู้เฒ่าหวังเฟิ่งอี๋ 1, 2
61. ระฆังทองเกราะไม้ให้สัญญาณ
62. ตำนานวิเศษจิ้วฮว๋าซันบรรพต
63. บทบันดาลผลจากมหาพรหมราชเจ้า
64. พร้อมใจผนึกกำลัง ร่วมล่องธรรมนาวา
65. ปรัชญาเมิ่งจื่อ
66. คัมภีร์ธรรมพิจารณ์
67. ตามรอยปราชญ์
68. สืบส่งพระโองการฟ้า
69. สูตรลับคุณยาย
70. พรหมวิหารธรรมตราบเท่าชีวิตฯ

71. บัวพันกลีบ
72. พระบุญญากวนอริยะ
73. เรื่องราวของเฉินต้ากู (ก่อนบรรลุสู่มิพักโพธิสัตว์) 1, 2
74. สิบปีแล้ว
75. คัมภีร์ร้อยกตัญญู
76. วินัยกุลบุตร
77. จิ้งอี้กง ปู่ชำระเจตดำริหมดจด
78. กอบกำธรรมรส
79. ศึกษาระเบียบพุทธะ
80. โอวาทบุญสัมพันธ์จากมิพักโพธิสัตว์
81. วินัยกัลยาณชน
82. มหาปัญญาปารมิตาวิถีจิต
83. คัมภีร์ทางสายกลาง เล่ม 2
84. ศิษย์ธรรมกาลยุคขาวพึงศึกษาห้าวิชา
85. พงศาธรรม (โดยรวม)
86. ข้อควรรู้คู่พุทธระเบียบ
87. รองธรรมอธิการ พงศาฟาอี
88. บำเพ็ญธรรมน่าคร้ามที่สุดห้าประการ
89. ใครหนอ

หนังสือเหล่านี้ เหมาะสำหรับท่านที่ได้รับการถ่ายทอดวิถีอนุตตรธรรมแล้ว
ถ้าท่านใดมีจิตศรัทธาต้องการสร้างบุญ
โปรดติดต่อโดยตรงที่

สำนักพิมพ์ส่งเสริมคุณภาพชีวิต
23 ซอย 44 ถนนจรัญสนิทวงศ์
แขวงบางยี่ขัน เขตบางพลัด
กรุงเทพ 10700
โทร. 0-2883-0620, 081-613-7550 โทรสาร 0-2883-0621
ไท่ถงธรรมสถาน
19 หมู่ 9 บ้านเขาพระ
ตำบลกลางดง อำเภอปากช่อง
จังหวัดนครราชสีมา 30320
โทร. 08-6060-1116
CALL CENTER 08-6060-1116
http ://www.taitong.info
Email: taitongbook@hotmail.com
Line ID : veekiatmarkman
ธนาณัติสั่งจ่ายในนาม คุณวีเกียรติ มารคแมน
ป.ณ.กลางดง 30320

กระแสทะเลทุกข์ กระแสทะเลบาป
ไหลวกไหลเวียน ไม่เปลี่ยนกลับหัน
หย่อนเรือทอง พายเรือทอง
เอกธรรมนาวา แล่นรับทั่วหล้า
ผิดจากนี้ไม่มีเรือ

www.taitong.info

พระโอวาท อนุตตรธรรมมารดา

ศุภนิมิต - แปลและเรียบเรียง